

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

12. marts 2020*

»Statsstøtte – støtte ydet af Spanien til visse professionelle fodboldklubber – garanti – afgørelse, hvormed støtten erklæres uforenelig med det indre marked – fordel – kriseramt virksomhed – kriteriet om den private investor – rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder – støttebeløb – støttemodtager – princippet om forbud mod forskelsbehandling – begrundelsespligt«

I sag T-732/16,

Valencia Club de Fútbol, SAD, Valencia (Spanien), ved advokaterne J. García-Gallardo Gil-Fournier, G. Cabrera López og D. López Rus,

sagsøger,

støttet af

Kongeriget Spanien ved M.J. García-Valdecasas Dorrego og M.J. Ruiz Sánchez, som befuldmægtigede,

intervenient,

mod

Europa-Kommissionen ved G. Luengo, B. Stromsky og P. Němečková, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse (EU) 2017/365 af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) gennemført af Spanien til Valencia Club de Fútbol, SAD, Hércules Club de Fútbol, SAD, og Elche Club de Fútbol, SAD (EUT 2017, L 55, s. 12),

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen (refererende dommer), og dommerne J. Schwarcz og C. Iliopoulos,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. marts 2019,

* Processprog: spansk.

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren, Valencia Club de Fútbol, SAD, er en professionel fodboldklub med hovedsæde i Valencia, Spanien.
- 2 Fundación Valencia er en organisation uden vinding for øje, som har til formål at fremme, udbrede og udvikle sportsrelaterede, kulturelle og sociale aspekter af sagsøgeren samt forholdet til klubbens fans.
- 3 Den 5. november 2009 ydede Instituto Valenciano de Finanzas (herefter »IVF«), finansinstituttet i Generalitat Valenciana (regionen Valencias regering, Spanien), Fundación Valencia en garanti for et banklån på 75 mio. EUR, der var blevet ydet af Bancaja (nu Bankia), hvorved denne erhvervede 70,6% af aktierne i sagsøgeren.
- 4 Garantien dækkede 100% af lånets afdrag plus renter og omkostninger ved den garanterede transaktion. Som modydelse skulle Fundación Valencia betale en årlig garantipræmie på 0,5% til IVF. Endvidere modtog IVF som modgaranti et pant med andenprioritet i Fundación Valencias aktier i sagsøgeren. Det underliggende låns varighed var seks år. Renten på det underliggende lån var først 6% for det første år og derefter »Euro Interbank Offered Rate« Euribor 1 år + en margen på 3,5% med en mindstesats på 6%. Der var også en etableringsprovision på 1%. Ifølge tilbagebetalingsplanen skulle der ske tilbagebetaling af renter fra august 2010, og lånets hovedstol skulle tilbagebetales i to rater af 37,5 mio. EUR, henholdsvis den 26. august 2014 og den 26. august 2015. Det var planen, at tilbagebetalingen af det garanterede lån (hovedstol og rente) skulle finansieres ved salg af de af Fundación Valencias erhvervede aktier i sagsøgeren.
- 5 Den 10. november 2010 forhøjede IVF sin garanti til IVF med 6 mio. EUR med henblik på at opnå en forhøjelse af Bankias eksisterende lån for at dække betaling af skyldige afdrag, renter og omkostninger, som stammede fra en misligholdt rentebetaling den 26. august 2010 på det garanterede lån. Som følge af denne forhøjelse blev den oprindelige tilbagebetalingsplan ændret til, at der nu skulle betales 40,5 mio. EUR den 26. august 2014 og 40,5 mio. EUR den 26. august 2015. Lånets rente var uændret.
- 6 Efter at Europa-Kommissionen var blevet underrettet om, at der angiveligt forelå statsstøtte, der var blevet tildelt af regionen Valencias regering i form af garantier for banklån til fordel for Elche Club de Fútbol, SAD, Hércules Club de Fútbol, SAD og sagsøgeren, opfordrede denne den 8. april 2013 Kongeriget Spanien til at fremsætte bemærkninger til disse oplysninger. Kongeriget Spanien besvarede denne opfordring den 27. maj og den 3. juni 2013.
- 7 Ved skrivelse af 18. december 2013 meddelte Kommissionen Kongeriget Spanien, at den havde besluttet at indlede den i artikel 108, stk. 2, TEUF fastsatte formelle undersøgelsesprocedure. Ved skrivelse af 10. februar 2014 fremsendte Kongeriget Spanien sine bemærkninger til afgørelsen om at indlede undersøgelsen.
- 8 Kommissionen modtog under den formelle undersøgelsesprocedure bemærkninger og oplysninger fra Kongeriget Spanien, IVF, Liga Nacional de Fútbol Profesional (herefter »LFP«), sagsøgeren og Fundación Valencia.
- 9 Ved afgørelse (EU) 2017/365 af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), gennemført af Spanien til Valencia Club de Fútbol, SAD, Hércules Club de Fútbol, SAD, og Elche Club de Fútbol, SAD (EUT 2017, L 55, s. 12, herefter »den anfægtede afgørelse«), fastslog

Kommissionen, at den statsgaranti, som blev stillet af IVF den 5. november 2009 til dækning af det banklån, der var blevet ydet Fundación Valencia med henblik på tegning af aktier i sagsøgeren inden for rammerne af en kapitalforhøjelse, som var blevet iværksat af dette sidstnævnte selskab (herefter »den første foranstaltning«), samt forhøjelsen heraf, der blev besluttet den 10. november 2010 (herefter »den fjerde foranstaltning«) (herefter samlet »de omhandlede foranstaltninger«), udgjorde ulovlig støtte, der var uforenelig med det indre marked vedrørende et beløb på henholdsvis 19 193 000 EUR og 1 188 000 EUR (artikel 1). Kommissionen pålagde følgelig Kongeriget Spanien at tilbagesøge den pågældende støtte hos sagsøgeren (artikel 2), og tilbagesøgningen skulle være »øjeblikkelig og effektiv« (artikel 3).

- 10 Kommissionen fastslog i den anfægtede afgørelse for det første, at de omhandlede foranstaltninger, der var blevet tildelt af IVF, omfattede statsmidler og kunne tilregnes Kongeriget Spanien. For det andet fastslog Kommissionen, at støttemodtageren var sagsøgeren og ikke Fundación Valencia, som handlede som kreditformidler, henset til de omhandlede foranstaltningers formål, som var at lette finansieringen af sagsøgerens kapitalforhøjelse. Sagsøgerens økonomiske situation på tidspunktet for ydelsen af de omhandlede foranstaltninger udgjorde situationen for en kriseramts virksomhed som omhandlet i punkt 10, litra a), eller punkt 11 i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (EUT 2004, C 244, s. 2, herefter »rammebestemmelserne«). På baggrund af kriterierne i sin meddelelse om anvendelsen af artikel [107 TEUF] og [108 TEUF] på statsstøtte i form af garantier (EUT 2008, C 155, s. 10, herefter »garantimeddelelsen«), og henset til sagsøgerens økonomiske situation samt betingelserne for den statsgaranti, som var blevet ydet sagsøgeren, fastslog Kommissionen, at der forelå en uberettiget fordel, som ville kunne fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Endvidere kvantificerede Kommissionen i den anfægtede afgørelse den støtte, der angiveligt var tildelt sagsøgeren, ved at støtte sig på den gældende referencesats i henhold til sin meddelelse om revision af metoden for fastsættelse af referencesatsen og kalkulationsrenten (EUT 2008, C 14, s. 6, herefter »meddelelsen om referencesatsen«) i mangel af en mulig brugbar sammenligning på grundlag af tilsvarende transaktioner på markedet. I forbindelse med kvantificeringen af den omtvistede støtte fastslog Kommissionen, at værdien af sagsøgerens aktier, som var givet i pant til IVF i form af en modgaranti, var tæt på nul. Endelig fastslog Kommissionen i den anfægtede afgørelse, at den omtvistede støtte ikke var forenelig med det indre marked, navnlig på baggrund af de principper og betingelser, der er fastsat i rammebestemmelserne. Kommissionen anførte i denne forbindelse, at sagsøgerens rentabilitetsplan af maj 2009 var tilstrækkeligt omfattende til at gøre virksomheden rentabel inden for en rimelig tidshorisont.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. oktober 2016 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.
- 12 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 28. oktober 2016 har sagsøgeren fremsat en begæring principalt om foreløbige forholdsregler med henblik på at opnå udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelses artikel 3 og 4, for så vidt som Kommissionen herved pålagde tilbagesøgning fra selskabet af den støtte, som det angiveligt var blevet tildelt.
- 13 Kommissionen har indleveret svarskrift til Rettens Justitskontor den 24. januar 2017.
- 14 Ved kendelse af 23. marts 2017 har formanden for Rettens Fjerde Afdeling tilladt Kongeriget Spanien at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande.
- 15 Sagsøgeren har indleveret replik til Rettens Justitskontor den 29. marts 2017.
- 16 Kongeriget Spanien har indleveret sit interventionsindlæg til Rettens Justitskontor den 2. juni 2017.

- 17 Kommissionen har indleveret duplik til Rettens Justitskontor den 19. juni 2017.
- 18 Ved processkrifter indleveret til Retten den 1. februar, den 15. februar, den 5. april og den 27. juni 2017 har sagsøgeren anmodet om fortrolig behandling af visse oplysninger i stævningen, svarskriftet, replikken og duplikken i forhold til Kongeriget Spanien. Kongeriget Spanien har ikke fremsat indsigelser mod anmodningerne om fortrolig behandling.
- 19 Kommissionen og sagsøgeren har indleveret deres bemærkninger til interventionsindlægget til Rettens Justitskontor henholdsvis den 14. og den 17. juli 2017.
- 20 Ved kendelse af 22. marts 2018, Valencia Club de Fútbol mod Kommissionen (T-732/16 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:171), tiltrådt ved appelf afgørelse (kendelse af 22.11.2018, Valencia Club de Fútbol mod Kommissionen, C-315/18 P(R), EU:C:2018:951), gav Rettens præsident afslag på anmodningen om foreløbige forholdsregler og udsatte afgørelsen om sagsomkostningerne.
- 21 Ved kendelse af 26. april 2018, Valencia Club de Fútbol mod Kommissionen (T-732/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:237), af 26. april 2018, Valencia Club de Fútbol mod Kommissionen (T-732/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:238), og af 26. april 2018, Valencia Club de Fútbol mod Kommissionen (T-732/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:239), gav formanden for Fjerde Afdeling afslag på Fundación Valencia, LFP og Bankias anmodninger om intervention.
- 22 Ved skrivelse af 25. maj 2018 har sagsøgeren udtrykt et ønske om at blive hørt i retsmødet.
- 23 Ved skrivelser fra Rettens Justitskontor af 5. februar 2019 har Retten stillet nogle skriftlige spørgsmål til samtlige parter som led i en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 89 i dens procesreglement, som parterne har besvaret den 20. februar 2019.
- 24 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 25 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
  - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 26 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:
- De af sagsøgeren nedlagte påstande tages til følge, og den anfægtede afgørelse annulleres.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Formaliteten vedrørende henvisningen til bilag A.2

- 27 Kommissionen har kritiseret stævningen for at foretage en generel henvisning til den rapport fra sagsøgerens konsulenter, som er vedlagt stævningen som bilag A.2.

- 28 Såfremt et søgsmål skal kunne admitteres, er det ifølge fast retspraksis nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt fremgår af selve stævningen. Selv om visse punkter i stævningen kan støttes og udbygges med henvisninger til afsnit i dokumenter, der vedlægges som bilag til stævningen, kan en generel henvisning til andre dokumenter – selv hvis de er vedlagt som bilag til stævningen – ikke afhjælpe, at der mangler væsentlige oplysninger i den retlige argumentation, der i medfør af artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, som i henhold til denne stats artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på sagsbehandlingen ved Retten, og procesreglementets artikel 76, litra d), skal være indeholdt i stævningen. Bilagene kan kun tages i betragtning i den udstrækning, hvori de støtter eller supplerer anbringender eller argumenter, som sagsøgerne udtrykkeligt har fremsat som en del af selve deres skriftlige indlæg, og hvori det kan fastslås, hvilke punkter i bilagene der støtter eller supplerer de pågældende anbringender eller argumenter (jf. dom af 13.12.2018, Ryanair og Airport Marketing Services mod Kommissionen, T-53/16, appelleret, EU:T:2018:943, præmis 379 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 Det skal i det foreliggende tilfælde bemærkes, at stævningen, der langt fra foretager en generel henvisning til bilag A.2, systematisk ved henvisningerne til dette bilag har identificeret det specifikke punkt eller de specifikke punkter heri, som supplerer eller støtter det argument, der er fremført i stævningen. Endvidere gengiver stævningen flere gange hele uddrag fra bilaget. Det skal følgelig fastslås, at sagsøgeren i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, ikke har foretaget en generel henvisning til bilag A.2, og at søgsmålet dermed kan antages til realitetsbehandling i denne henseende.

Formaliteten vedrørende argumentationen i bilag A.2

- 30 Kommissionen har gjort gældende, at bilag A.2 må afvises, idet det indeholder argumenter, som ikke er gengivet i stævningen.
- 31 Det følger af en gennemgang af bilag A.2, at argumenterne heri allerede er blevet udtrykkeligt fremsat i stævningen. Kommissionen har endvidere ikke identificeret de argumenter, som efter dens opfattelse fremgår af bilaget, uden at de er anført i stævningen.
- 32 Følgelig forkastes Kommissionens formalitetsindsigelse mod argumentationen i bilag A.2.

Formaliteten vedrørende det ottende anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten

- 33 Ifølge sagsøgeren fremgår det af de overvejelser, der er fremført i det første til det syvende anbringende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en begrundelsesmangel i forbindelse med de væsentlige forhold til vurdering af, om der foreligger en støtte, og dennes uforenelighed.
- 34 Efter et spørgsmål fra Retten i retsmødet om overholdelsen af kravene til klarhed og præcision, som de er fastsat i artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 76, litra d), har sagsøgeren ved fremstillingen af dette anbringende i det væsentlige anført, at klubben ville føre et kortfattet bevis ved med henvisning til de øvrige anbringender at identificere syv punkter, som efter dens opfattelse godtgjorde en begrundelsesmangel.
- 35 Retten fastslår, at sagsøgeren i det foreliggende tilfælde blot generelt har gentaget de overvejelser, som støtter de andre anbringender. Som Kommissionen med føje har anført, har sagsøgeren ikke præciseret, hvilke passager i den anfægtede afgørelse der er behæftet med en begrundelsesmangel, eller umiddelbart hvorledes disse ikke giver de interesserede parter mulighed for at få kendskab til Kommissionens ræsonnement.

- 36 Endvidere vedrører sagsøgerens henvisninger til de andre anbringender udelukkende manglende analyse eller efterprøvelse samt urigtige vurderinger, som alle vedrører spørgsmålet om den anfægtede afgørelses begrundelses rigtighed.
- 37 Det skal bemærkes, at begrundelsespligten i artikel 296 TEUF udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra spørgsmålet om begrundelsens rigtighed, der henhører under spørgsmålet om den anfægtede retsakts materielle lovlighed. Heraf følger, at de klagepunkter og argumenter, som har til formål at bestride rigtigheden af en retsakt, er uden betydning i forbindelse med et anbringende om manglende eller utilstrækkelig begrundelse (dom af 30.5.2017, Safa Nicu Sepahan mod Rådet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, præmis 85).
- 38 På baggrund af det ovenstående må det fastslås, at dette anbringende, som det er fremsat, ikke opfylder de krav til klarhed og præcision, som følger af artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og af procesreglementets artikel 76, litra d).
- 39 Dette anbringende må derfor afvises. Omstændighederne i den foreliggende sag begrunder heller ikke, at Retten af egen drift efterprøver Kommissionens overholdelse af begrundelsespligten.

Om realiteten

- 40 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat otte anbringender, som vedrører følgende:
- det første anbringende i det væsentlige om åbenbart urigtige skøn ved kvalificeringen af en fordel
  - det andet anbringende, der er fremsat subsidiært, om et åbenbart urigtigt skøn som led i bedømmelsen af den angivelige støttes forenelighed
  - det tredje til det femte anbringende, der er fremsat endnu mere subsidiært, om et åbenbart urigtigt skøn ved beregningen af støttebeløbet, andre fejl ved bødeberegningen af hovedstolen og renterne og om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet
  - det sjette anbringende, der er fremsat subsidiært, om en fejl ved identificeringen af den angivelige støttemodtager
  - det syvende anbringende om en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling
  - det ottende anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten.
- 41 Anbringenderne undersøges i den rækkefølge, hvori de er fremsat, med undtagelse af for det første det sjette anbringende, som skal undersøges efter det første anbringende, således som sagsøgeren har anmodet Retten om, og for det andet det syvende anbringende, som vedrører spørgsmålet om, hvorvidt der var grundlag for at kvalificere støtten som ulovlig og uforenelig, og som derfor skal undersøges inden det tredje anbringende, der vedrører beregningen af støttebeløbet. Endelig bemærkes det, at Retten allerede har truffet afgørelse om det ottende anbringende med henblik på en afvisning heraf (jf. præmis 33-39 ovenfor).

Det første anbringende, der i det væsentlige vedrører åbenbart urigtige skøn ved kvalificeringen af en fordel

42 Det første anbringende består af tre led, som vedrører Kommissionens åbenbart urigtige skøn hvad for det første angår dens kvalificering af sagsøgeren som en kriseramet virksomhed, for det andet dens konstatering af, at de omhandlede foranstaltninger dækkede mere end 80% af lånet, og for det tredje dens konklusion om, at sagsøgeren ikke havde betalt markedsprisen.

– Det første anbringendes rækkevidde og formaliteten, for så vidt som det vedrører den fjerde foranstaltning

43 Sagsøgeren har som svar på Rettens spørgsmål som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og herefter i retsmødet anført, at klubbens første anbringende ikke alene vedrører den første foranstaltning, men ligeledes den fjerde foranstaltning. I retsmødet har Kommissionen fremsat en formalitetsindsigelse mod dette anbringende, for så vidt som det vedrører den fjerde foranstaltning.

44 I samme forbindelse har sagsøgeren, adspurgt om formaliteten ved anbringendet, for så vidt som det vedrører den fjerde foranstaltning i betragtning af de krav til klarhed og præcision, som følger af artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og af procesreglementets artikel 76, litra d), gjort gældende, at den nævnte foranstaltning er udtrykkeligt omhandlet i stævningen, ved angivelsen af påstandene og i indledningen til fremstillingen af anbringenderne. Som led i det første anbringende skal de generelle henvisninger til »garantien« samt omtalen af »de omhandlede garantiforanstaltninger« ifølge sagsøgeren endvidere nødvendigvis forstås således, at de omfatter både den første og den fjerde foranstaltning. Desuden foretager den rapport, der er vedlagt i bilag A.2, en samlet økonomisk vurdering af de to foranstaltninger med henblik på at understøtte samtlige omhandlede anbringender, herunder det første anbringende. Endelig har sagsøgeren henvist til det andet anbringende, hvormed det gøres gældende, at den første og den fjerde foranstaltning udgør én samlet støtteforanstaltning.

45 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af den ovenfor i præmis 28 nævnte retspraksis, at for at et søgsmål skal kunne admitteres, er det i medfør af artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 76, litra d), nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt fremgår af selve stævningen. En blot abstrakt fremstilling af et anbringende opfylder således ikke de krav, der er fastsat i procesreglementet (dom af 12.9.2018, De Geoffroy m.fl. mod Parlamentet, T-788/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:534, præmis 72).

46 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren som indledning til den del af stævningen, der har overskriften »Retlige forhold«, anført, at det er dens opfattelse, at den første og den fjerde foranstaltning ikke udgør statsstøtte, eftersom det ikke er godtgjort, at der foreligger en fordel. Det fremgår heraf, at det første anbringende om godtgørelsen af, at der foreligger en fordel, kan forstås således, at det er rettet mod Kommissionens vurderinger i forhold til både den første og den fjerde foranstaltning.

47 Som det fremgår af de ovenfor i præmis 45 nævnte principper, er det imidlertid ikke tilstrækkeligt, at et anbringende fremstilles abstrakt, for at det kan admitteres. Desuden skal de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støtter sig på, fremgå af selve stævningen på en sammenhængende og forståelig måde.

48 Det skal i denne forbindelse indledningsvis bemærkes, at de oplysninger, der er anført i stævningen som led i det første anbringende, på ingen måde udtrykkeligt vedrører den fjerde foranstaltning. Retten fastslår herefter, at sagsøgerens argumentation til støtte for det første anbringende, herunder for så vidt som sagsøgeren har støttet sig på den rapport, der er vedlagt som bilag A.2, som helhed er støttet på postulatet om, at den relevante situation er den, der var gældende på tidspunktet for

tildelingen af den første foranstaltning i november 2009, men derimod ikke dækker situationen den 10. november 2010, da den fjerde foranstaltning blev tildelt. Selv om sagsøgeren som svar på et spørgsmål fra Retten desuden har henvist til argumentet til støtte for det andet anbringende, hvorefter den første og den fjerde foranstaltning reelt blot er én og samme støtteforanstaltning, skal det fastslås, at dette argument ikke påberåbes i stævningen til støtte for det første anbringende.

- 49 Det følger af det ovenstående, at ingen argumentation i stævningen er udtrykkeligt rettet mod kvalificeringen af en fordel som følge af den fjerde foranstaltning. Endvidere fremgår de argumenter, som er fremført til støtte for det første anbringende, og som angiveligt er rettet mod kvalificeringen af en fordel som følge af den fjerde foranstaltning, ikke med den fornødne klarhed af stævningen.
- 50 Det første anbringende må derfor afvises, for så vidt som det vedrører den fjerde foranstaltning.

– Det første led om Kommissionens åbenbare fejl, for så vidt som den kvalificerede sagsøgeren som en kriseramt virksomhed

- 51 Sagsøgeren har, støttet af Kongeriget Spanien, indledningsvis anført de specifikke forhold ved forretningsmodellen for professionelle fodboldklubber, der hviler på forskellige ikke-økonomiske faktorer, såsom deres sociale og uddannelsesmæssige funktioner, hvilket EUF-traktaten i øvrigt tager hensyn til i artikel 165, stk. 1, andet afsnit, TEUF. Sagsøgeren er i lighed med LFP under den administrative procedure af den opfattelse, at det, henset til de særlige kendetegn ved sektoren, ikke var hensigtsmæssigt at foretage en direkte anvendelse af rammebestemmelserne i det foreliggende tilfælde. Kommissionen burde endvidere have fastslået, at de professionelle fodboldklubbers bogførte værdi ikke nødvendigvis afspejlede dels de priser, som investorerne ville betale, dels den forventede for tjeneste ved videresalg af klubben.
- 52 Sagsøgeren har desuden foreholdt Kommissionen, at den så bort fra betydningen af markedsværdien af fodboldklubbens spillere, da den vurderede klubbens økonomiske situation. Sagsøgeren har navnlig foreholdt Kommissionen at have set bort fra forskellen mellem den bogførte værdi og markedsværdien, som sagsøgeren imidlertid forklarede under den administrative procedure, og for at have foretaget en overdreven vurdering af spillernes værdi ved tvangssalg efter en økonomisk vanskelig situation, ligesom den manglende stabilitet som følge af den risiko for skader, som sagsøgeren er forsikret mod.
- 53 Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at rentabilitetsplanen af 2009 var forsvarlig og troværdig, hvori antagelserne om indtægter og udgifter var passende og i overensstemmelse med sammenlignelige europæiske og spanske fodboldklubbers rentabilitet og således tilstrækkelige til, at klubben kunne virke på rentabelt grundlag. I denne forbindelse kunne Kommissionen ikke støtte sig på risikoen for misligholdelse af det garanterede lån af 2009, idet Fundación Valencia, og ikke sagsøgeren, hæftede for tilbagebetalingen af dette lån. Det bemærkes endvidere, at indtægterne klart oversteg forudsigelserne i rentabilitetsplanen, og at denne stigning bl.a. afspejler gennemførelsen af en senderettighedskontrakt, der blev indgået, inden garantien blev stillet.
- 54 Kommissionen har gjort gældende, at ingen af de argumenter, som sagsøgeren har fremført, kan rejse tvivl om konklusionen om, at sagsøgeren var kriseram på tidspunktet for tildelingen af de omhandlede foranstaltninger.
- 55 Indledningsvis indrømmer retspraksis ikke nogen særlig undtagelse for sport ved anvendelsen af statsstøttereglerne. Det formål, som IVF opførte ved tildelingen af de omhandlede foranstaltninger, er endvidere uden betydning, eftersom både begrebet støtte og begrebet kriseram er objektive. Under alle omstændigheder tog Kommissionen i analysen af rentabilitetsplanen hensyn til de relevante forhold ved den økonomiske sammenhæng i fodboldsektoren. Den har gjort gældende, at den omstændighed, at investorerne vil erhverve aktier i klubber med en negativ bogført værdi, ikke rejser

tvivl om behovet for at have troværdige og sandsynlige økonomiske forudsigelser, inden en sådan investering foretages, og den har tilføjet, at den ikke fik forelagt noget rapport om sagsøgerens kapitalværdi under den administrative procedure.

- 56 Kommissionen har herefter anført, at den i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, tog hensyn til klubbens spilleres markedsværdi, idet den alligevel konkluderede, at deres høje værdi ikke rejste tvivl om konklusionen om, at klubben var kriseram. I denne henseende har Kommissionen gjort gældende, at de salgseksempler, som sagsøgeren har omtalt, i det væsentlige vedrører salg efter IVF's tildeling af garantien og viser, at salg af en spiller indebærer lange forhandlinger, hvilket har betydning, når salget skal ske hurtigt som følge af økonomiske vanskeligheder. Endvidere kan spillerne ikke sælges samtidigt, da de ikke samtidigt ville få en høj markedsværdi. Selv om klubben er forsikret mod de risici, som spillerne udsættes for, følger det endelig alligevel heraf, at en skade påvirker spillerens salgsværdi og indirekte klubbens resultater.
- 57 Endelig har Kommissionen hvad angår rentabilitetsplanen af 2009 anført, at sagsøgeren ikke har fremlagt nogen oplysning, der kan rejse tvivl om konstateringen af, at denne plan for det første ikke indeholdt nogen analyse af følsomheden ved de risici, som kan påvirke sagsøgerens økonomiske resultater, og for det andet var støttet på fremtidsudsigter, der var uegnede til at gøre det muligt at vende tilbage til en langsigtet rentabilitet. Kommissionen har endvidere bestridt den komparative og sektorbestemte tilgang, som blev benyttet i den rapport, der er vedlagt i bilag A.2, med henblik på konklusionen om, at sagsøgeren ikke var kriseram. Endelig er det Kommissionens opfattelse, at spørgsmålet om sagsøgerens evne til at tilbagebetale det garanterede lån i modsætning til, hvad sidstnævnte har gjort gældende i replikken, er relevant, idet det står fast, at sagsøgeren var den begunstigede af det nævnte lån.
- 58 Det skal bemærkes, at Kommissionen på statsstøtteområdet er bundet af de rammebestemmelser og meddelelser, som den vedtager, såfremt disse ikke afviger fra traktatens bestemmelser (dom af 2.12.2010, Holland Malt mod Kommissionen, C-464/09 P, EU:C:2010:733, præmis 47). Navnlig kan disse tekster ikke fortolkes på en måde, der begrænser anvendelsesområdet for artikel 107 TEUF og 108 TEUF, eller som er i strid med formålene heri (dom af 11.9.2008, Tyskland m.fl. mod Kronofrance, C-75/05 P og C-80/05 P, EU:C:2008:482, præmis 61 og 65).
- 59 Inden for rammerne af denne kontrol tilkommer det endvidere ikke Unionens retsinstanser at sætte deres eget økonomiske skøn i stedet for Kommissionens. Den kontrol, som Unionens retsinstanser foretager af Kommissionens komplekse økonomiske vurderinger, er således en begrænset kontrol, der nødvendigvis må begrænses til en efterprøvelse af, om de processuelle regler er overholdt, om begrundelsen er tilstrækkelig, om de faktiske omstændigheder materielt er rigtige, samt om der foreligger et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning (dom af 2.9.2010, Kommissionen mod Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).
- 60 Det følger i denne forbindelse af fast retspraksis, at Kommissionen med henblik på at fastslå, at en virksomhed er kriseram, støtter sig på komplekse økonomiske vurderinger, over hvilke Retten kun udøver en begrænset prøvelse (jf. i denne retning dom af 24.9.2008, Kahla/Thüringen Porzellan mod Kommissionen, T-20/03, EU:T:2008:395, præmis 133, af 3.3.2010, Freistaat Sachsen mod Kommissionen, T-102/07 og T-120/07, EU:T:2010:62, præmis 122 og 157, af 12.5.2011, Région Nord-Pas-de-Calais og Communauté d'agglomération du Douaisis mod Kommissionen, T-267/08 og T-279/08, EU:T:2011:209, præmis 153, og af 3.7.2013, MB System mod Kommissionen, T-209/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:338, præmis 37).
- 61 Selv om Kommissionen på statsstøtteområdet ganske vist har et vidt skøn, hvis udøvelse indebærer økonomiske vurderinger, der skal foretages på EU-plan, indebærer det dog ikke, at Unionens retsinstanser skal afholde sig fra at kontrollere Kommissionens fortolkning af oplysninger af økonomisk art. Det følger således af retspraksis, at Unionens retsinstanser ikke blot skal tage stilling til bl.a. den materielle nøjagtighed af de beviser, der henvises til, samt oplysningernes troværdighed og

sammenhæng, men ligeledes kontrollere, om disse oplysninger udgør alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning i forbindelse med en vurdering af en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de heraf dragne konklusioner (dom af 2.9.2010, Kommissionen mod Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, præmis 64 og 65, og af 2.3.2012, Nederlandene mod Kommissionen, T-29/10 og T-33/10, EU:T:2012:98, præmis 102).

- 62 I det foreliggende tilfælde støttede Kommissionen sig i 73.-77. betragtning til den anfægtede afgørelse på rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), og punkt 11 ved kvalificeringen af sagsøgeren som en kriseramt virksomhed på tidspunktet for vedtagelsen af den første foranstaltning.
- 63 Rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), bestemmer, at en virksomhed som udgangspunkt uanset dens størrelse betragtes som kriseramt, »hvis der er tale om et selskab med begrænset ansvar, når over halvdelen af den tegnede kapital er forsvundet, og over en fjerdedel af denne kapital er gået tabt i løbet af de sidste tolv måneder«. Ifølge punkt 11 kan en virksomhed, »[s]elv hvis ingen af de i punkt 10 nævnte omstændigheder foreligger, [...] alligevel anses for kriseramt, især hvis de sædvanlige tegn på, at en virksomhed er kriseram, er til stede, såsom voksende underskud, faldende omsætning, voksende lagerbeholdninger, overskudskapacitet, faldende cash flow, stigende gældsætning, stigende finansieringsudgifter og faldende eller opbrugt nettoformue«.
- 64 Kommissionen anførte indledningsvis i 73. betragtning til den anfægtede afgørelse, at selv om sagsøgerens selskabskapital ikke var faldet i de tre regnskabsår forud for tildelingen af den første foranstaltning, var dens egenkapital negativ ved afslutningen af regnskabsårene 2006/2007 og 2008/2009. Den anførte endvidere, at »over en fjerdedel af [selskabskapitalen] var gået tabt i det regnskabsår, der sluttede juni 2009«. Samlet set er disse forhold ifølge Kommissionen tilstrækkelige til at fastslå, at de kriterier, der er fastsat i rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), var opfyldt, eftersom hele sagsøgerens selskabskapital var gået tabt, selv om klubben ved at aktivere alle sine tab havde vedtaget passende foranstaltninger for at genskabe sin formue, idet kapitalen var lavere end de samlede tab (74. betragtning).
- 65 Herefter konkluderede Kommissionen i 75. betragtning til den anfægtede afgørelse, at de kriterier, der er fastsat i rammebestemmelsernes punkt 11, ligeledes var opfyldt. Den anførte i denne henseende, at sagsøgeren havde lidt betydelige tab i regnskabsårene 2006/2007 og 2008/2009 på henholdsvis 26,1 mio. EUR og 59,2 mio. EUR, og at klubbens omsætning var faldet med mere end 20% fra 107,6 mio. EUR (regnskabsåret 2006/2007) til 82,4 mio. EUR (regnskabsåret 2008/2009). Kommissionen tilføjede, at sagsøgeren havde en betydelig gæld, hvilket fremgår af klubbens gældsandel, der var 73,5 i juni 2008 og negativ i juni 2007 og juni 2009.
- 66 I det foreliggende tilfælde skal det indledningsvis undersøges, om kriterierne i rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), er opfyldt. Kun såfremt disse kriterier ikke er opfyldt, skal sagsøgerens situation, henset til rammebestemmelsernes punkt 11, i givet fald undersøges.
- 67 For at afgøre, om disse kriterier er opfyldt, skal der indledningsvis foretages en præcisering af rækkevidden af begreberne forsvundet eller tabt selskabskapital omhandlet i rammebestemmelsernes punkt 10 (jf. præmis 63 ovenfor), for så vidt som sagens parter bl.a. har drøftet denne rækkevidde vedrørende konstateringen i 73. betragtning til den anfægtede afgørelse om, at sagsøgerens selskabskapital ikke var faldet inden tildelingen af den første foranstaltning (jf. præmis 64 ovenfor). Kommissionen har således i retsmødet gjort gældende, at udtrykket »over halvdelen af den tegnede kapital er forsvundet« skal forstås således, at det dækker det tilfælde, hvor en virksomheds nettoformue var så reduceret, at den var lavere end halvdelen af dens selskabskapital. Det er uden betydning, at selskabskapitalen var konstant. Omvendt har Kongeriget Spanien i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen har sammenblandet begreberne selskabskapital og egenkapital, således at konstateringen i den anfægtede afgørelse om, at sagsøgerens selskabskapital ikke var faldet, burde have foranlediget, at den udelukkede anvendelsen af rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), i det foreliggende tilfælde.

- 68 I denne henseende henviser bestemmelserne i rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), »analogt« til artikel 17 i Rådets andet direktiv 77/91/EØF af 13. december 1976 om samordning af de garantier, der kræves i medlemsstaterne af de i artikel 58, stk. 2, i traktaten nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, for så vidt angår stiftelsen af aktieselskabet samt bevarelsen af og ændringer i dets kapital, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EFT 1977, L 26, s. 1), nu, efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/30/EU af 25. oktober 2012 om samordning af de garantier, der kræves i medlemsstaterne af de i artikel 54, stk. 2, [TEUF], nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser for så vidt angår stiftelsen af aktieselskabet samt bevarelse af og ændringer i dets kapital, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EUT 2012, L 315, s. 74), som bestemmer, at »[i] tilfælde af betydelige tab på den tegnede kapital skal generalforsamlingen indkaldes inden for en frist, som fastsættes i medlemsstaternes lovgivninger, for at undersøge, om selskabet skal opløses, eller om andre foranstaltninger skal træffes«. I de ovennævnte direktiver sammenblandes begrebet »tegnede kapital« med begrebet »selskabskapital« (jf. i denne retning dom af 23.3.2000, Diamantis, C-373/97, EU:C:2000:150, præmis 3 og 32). Henset til det formål, der forfølges med disse bestemmelser, hvorved fastlægges en konkret forpligtelse til at indkalde generalforsamlingen, og til opbygningen af den tekst, hvoraf bestemmelserne fremgår, der klart og adskilt vedrører tilfælde, hvor »[selskabs]kapitalen nedsættes«, og fastsætter generalforsamlingens kompetence i denne henseende, fremgår det klart, at det »betydelige tab på [selskabskapitalen]«, som er omhandlet i artikel 17 i det andet direktiv 77/91, ikke kan sidestilles med en nedsættelse af selskabskapitalen, som besluttet af de kompetente selskabsorganer, men snarere vedrører et tilfælde med nedsættelse af egenkapitalen, som i givet fald kan føre til, at disse selskabsorganer vedtager en beslutning om nedsættelse af selskabskapitalen i det pågældende selskab. Henset til den forbindelse, der er fastlagt i rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), med bestemmelserne i de ovennævnte direktiver, skal begreberne forsvundet selskabskapital og selskabskapital, der er gået tabt, som fremgår af disse rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), fortolkes i overensstemmelse med det begreb om »betydelige tab på [selskabskapitalen]«, der nævnes i disse direktiver.
- 69 Retten har endvidere tidligere fastslået, at størrelsen af egenkapitalen var en relevant indikator for afgørelsen af, om selskabskapitalen var forsvundet eller gået tabt som omhandlet i rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), selv om der ikke var konstateret en nedsættelse af selskabskapitalen (jf. i denne retning dom af 15.6.2005, Corsica Ferries France mod Kommissionen, T-349/03, EU:T:2005:221, præmis 196, og af 3.3.2010, Freistaat Sachsen mod Kommissionen, T-102/07 og T-120/07, EU:T:2010:62, præmis 106).
- 70 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at Kommissionen kunne støtte sig på størrelsen af sagsøgerens egenkapital for at afgøre, om de kriterier, der er fastlagt i rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), var opfyldt.
- 71 I det foreliggende tilfælde fastslog Kommissionen i 73. betragtning til den anfægtede afgørelse, at sagsøgerens årsregnskab viste en negativ egenkapital, idet de samlede tab oversteg klubbens samlede selskabskapital ved afslutningen af regnskabsåret 2008/2009. I samme betragtning konstaterede Kommissionen endvidere, at »over en fjerdedel af [selskabskapitalen] var gået tabt i det regnskabsår, der sluttede juni 2009«. Denne konstatering underbygges af sagsøgerens finansielle oplysninger, der er gengivet i 15. betragtning til den anfægtede afgørelse. Sagsøgerens egenkapital udgjorde nemlig kun lidt over halvdelen af klubbens selskabskapital i juni 2008 (henholdsvis 5,9 og 9,2 mio. EUR) og var som bemærket blevet negativ i juni 2009, hvilket betød, at over halvdelen af selskabskapitalen, og dermed over en fjerdedel heraf, var »gået tab« i regnskabsåret 2008/2009.
- 72 Det skal herefter vurderes, om de tre argumenter, som sagsøgeren har påberåbt sig inden for rammerne af dette led, og som for det første vedrører de specifikke forhold ved sektoren for professionel fodbold, for det andet den manglende hensyntagen til sagsøgerens spilleres markedsværdi og for det tredje forsvarligheden og troværdigheden ved rentabilitetsplanen af 2009, helt eller delvist

kan rejse tvivl om Kommissionens konklusion om, at sagsøgeren på grundlag af dens størrelsen af dens egenkapital var en kriseramt virksomhed i betragtning af de kriterier, der er fastlagt i rammebestemmelsernes punkt 10, litra a).

- 73 For det første skal det hvad angår de specifikke forhold ved sektoren for professionel fodbold indledningsvis fastslås, at artikel 165, stk. 1, andet afsnit, TEUF bestemmer, at »Unionen bidrager til fremme af sport i Europa og tager i den forbindelse hensyn til sportens specifikke forhold [...] og dens sociale og uddannende funktion«.
- 74 Selv om de krav, der er fastlagt ved artikel 165, stk. 1, andet afsnit, TEUF, forudsætter, at Kommissionen i givet fald vurderer en støttes forenelighed, henset til formålet med at fremme sport inden for rammerne af sine skønsbeføjelser på dette trin (jf. i denne retning dom af 9.6.2016, Magic Mountain Kletterhallen m.fl. mod Kommissionen, T-162/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:341, præmis 79 og 80), følger det alligevel heraf, at der forud for kvalificeringen af en foranstaltning som støtte i artikel 107, stk. 1, TEUF ikke sondres efter grundene til eller hensigten med de statslige interventioner, men bestemmelsen definerer dem alene efter deres virkninger (dom af 9.6.2011, Comitato »Venezia vuole vivere« m.fl. mod Kommissionen, C-71/09 P, C-73/09 P og C-76/09 P, EU:C:2011:368, præmis 94).
- 75 Domstolen har hvad angår behovet for i henhold til EUF-traktaten at tage miljøbeskyttelseshensyn i betragtning således fastslået, at dette ikke kunne berettige udelukkelse af en foranstaltning fra anvendelsesområdet for artikel 107, stk. 1, TEUF, da der under alle omstændigheder med fordel kan tages hensyn til sådanne krav, når foranstaltningens forenelighed bedømmes i forhold til artikel 107, stk. 3, TEUF (jf. i denne retning dom af 22.12.2008, British Aggregates mod Kommissionen, C-487/06 P, EU:C:2008:757, præmis 92).
- 76 Endvidere har sagsøgeren ikke anfægtet den økonomiske karakter af professionelle klubbers fodboldvirksomhed, som Retten allerede har anerkendt (jf. i denne retning dom af 26.1.2005, Piau mod Kommissionen, T-193/02, EU:T:2005:22, præmis 69).
- 77 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at Kommissionen ikke var forpligtet til i medfør af artikel 165, stk. 1, andet afsnit, TEUF at tage hensyn til sagsøgerens specifikke forhold som professionel fodboldklub, bortset fra de forhold, som er af direkte betydning for undersøgelsen af det objektive begreb kriseramt virksomhed.
- 78 Sagsøgeren har imidlertid foreholdt Kommissionen, at den ved sin tilgang undlod at tage hensyn til en række faktorer, som blev fremlagt som »ikke-økonomiske« og specifikke for professionelle fodboldklubbers forretningsmodel, såsom betydningen af sportspræstationer eller antallet af fans og medlemmer.
- 79 Det skal bemærkes, at sagsøgeren i denne forbindelse alene har påberåbt sig parametre, som har direkte indvirkning på de økonomiske præstationer og således på en professionel fodboldklubs økonomiske resultat. Sagsøgeren har i sine processkrifter ligeledes anført klubbens betydelige indtægtstab som følge af dens manglende deltagelse i sammenslutningen af de nationale europæiske fodboldforbund (UEFA)'s champions league i sæsonen 2008-2009. Det følger heraf, at Kommissionens undersøgelse af sagsøgerens økonomiske resultater nødvendigvis tager hensyn til de ovenfor anførte parametre, for så vidt som de har indvirkning på sagsøgerens finansielle styrke.
- 80 Kommissionen har i sin analyse af rentabilitetsplanen af 2009 endvidere specifikt anført flere af disse faktorer, såsom sportspræstationer eller fansenes evne til at købe billetter eller abonnementer (110. betragtning til den anfægtede afgørelse). Sagsøgerens argument savner således grundlag i de faktiske omstændigheder.

- 81 Det skal endvidere bemærkes, at sagsøgerens argumentation er støttet på almindelige angivelser, som er fælles for alle sektorer, og som ikke er egnede til at rejse tvivl om Kommissionens konklusioner vedrørende sagsøgerens særlige økonomiske og finansielle situation.
- 82 Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at de professionelle fodboldklubbers bogførte værdi ikke nødvendigvis afspejler deres pris ved erhvervelse eller videresalg. Private investorer vil således betale betydelige beløb for at overtage kontrollen med fodboldklubber, hvis bogførte værdi er negativ.
- 83 Sagsøgeren har dog blot støttet denne angivelse med to eksempler på engelske fodboldklubber med en negativ bogført værdi, som blev købt i 2007 og 2009. Under alle omstændigheder kan en sådan argumentation, eftersom den er generel, ikke tilbagevise Kommissionens konstatering efter undersøgelsen af sagsøgerens individuelle situation (jf. præmis 64 og 65 ovenfor), idet det bemærkes, at begrebet kriseramts virksomhed udelukkende skal bedømmes på grundlag af konkrete holdepunkter for den omhandlede virksomheds finansielle og økonomiske situation (dom af 6.4.2017, Regione autonoma della Sardegna mod Kommissionen, T-219/14, EU:T:2017:266, præmis 184).
- 84 For det andet skal det hvad angår argumentet om, at Kommissionen ikke tog hensyn til sagsøgerens spilleres markedsværdi ved vurderingen af klubbens økonomiske situation, indledningsvis bemærkes, at rammebestemmelserne i den udgave, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, bestemmer, at Kommissionen »som udgangspunkt« anser en virksomhed for at være kriseramt, når de i punkt 10, litra a), omhandlede omstændigheder foreligger. Herved fastsatte Kommissionen en vejledning, som ved selve affattelsen angiver muligheden for, at den afviger herfra (jf. i denne retning dom af 6.4.2017, Saremar mod Kommissionen, T-220/14, EU:T:2017:267, præmis 174 (ikke trykt i Sml.)).
- 85 Som det fremgår af rammebestemmelsernes punkt 9, omfatter begrebet kriseramt virksomhed en virksomhed, som ikke med egne finansielle midler eller med de midler, som virksomheden kan opnå fra ejeren, aktionærer og kreditorer, er i stand til at standse de tab, som uden de offentlige myndigheders indgriben næsten med sikkerhed vil medføre virksomhedens ophør på kort eller mellemlang sigt. Selv om Kommissionen med føje kan anføre særligt kvalificerede holdepunkter for økonomiske vanskeligheder i rammebestemmelsernes punkt 10 og 11, der konkret illustrerer begrebet kriseramt virksomhed, kan den imidlertid ikke undlade at udøve de skønsbeføjelser, som tilkommer den, når den gennemfører komplekse økonomiske vurderinger som i det foreliggende tilfælde vedrørende sagsøgerens økonomiske situation (jf. præmis 60 ovenfor).
- 86 Når dette er bemærket, skal det fastslås, at Kommissionen hverken så bort fra markedsværdien eller den bogførte værdi af sagsøgerens spillere, for så vidt som den tog hensyn hertil ved konklusionen om, at sagsøgerens økonomiske rating ikke kunne anses for at være lavere end CCC på tidspunktet for tildelingen af de omhandlede foranstaltninger (80. og 81. betragtning til den anfægtede afgørelse).
- 87 I 82. betragtning til den anfægtede afgørelse konkluderede Kommissionen, at »den relativt høje bogførte værdi af Valentias fodboldspillere (aktiver) ikke kan betyde, at klubben ikke var kriseramt«. I denne henseende anførte den endvidere, at »værdien af [Valentias] spillere i et brandudsalg [ville] være relativt lav, fordi køberne ville udnytte det velkendte faktum, at sælger (Valencia CF) havde økonomiske vanskeligheder, til at presse prisen«. Kommissionen anførte endvidere, at disse spilleres markedsværdi var underlagt betydelige risici, bl.a. i tilfælde af skader.
- 88 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, følger det heraf, at selv om Kommissionen ikke afslog at tage hensyn til klubbens spilleres markedsværdi for i 80. og 81. betragtning til den anfægtede afgørelse at konkludere, at sagsøgerens økonomiske rating ikke kunne være lavere end CCC, fandt den derimod i 82. betragtning, på grundlag af risikoen for prisfald ved brandudsalg og af tilfældigheder, der gør spillernes værdi mere ustabil, at forekomsten af disse aktiver ikke rejste tvivl om dens konklusion om, at sagsøgeren var en kriseramt virksomhed. Kommissionen har i retsmødet præciseret, at den med henblik på at afgøre, om sagsøgeren var kriseramt, alene havde støttet sig på dens spilleres bogførte værdi og af de netop anførte grunde havde fundet, at markedsværdien var uden betydning.

- 89 Det skal derfor endelig afgøres, om Kommissionens vurderinger af rækkevidden og troværdigheden af værdiansættelsen af sagsøgerens spillere til markedsværdien er behæftet med åbenbare fejl.
- 90 For det første skal det hvad angår risikoen for, at spillernes værdi falder ved brandudsalg, indledningsvis fastslås, at det uafhængigt af den omhandlede kvalificering som kriseramte virksomhed i det foreliggende tilfælde står fast, at sagsøgeren i hvert fald var bekendt med et behov for likvide midler ved afslutningen af regnskabsåret 2008/2009. Det er sandsynligt, at sådanne omstændigheder – navnlig hvis en potentiel køber er bekendt med disse – ville kunne bruges af køberen til at forhandle en købspris på spillerne, der er lavere end deres skønnede markedsværdi.
- 91 Der kan ikke rejses tvivl om ovenstående konstatering ved sagsøgerens påberåbelse af flere eksempler på spillersalg til en pris, der lå tæt på deres skønnede markedsværdi. De fleste af de nævnte eksempler vedrører enten perioden efter beslutningen om at tildele den første foranstaltning eller perioden forud for den relevante periode i den anfægtede afgørelse eller endda det regnskabsår, hvor sagsøgerens økonomiske resultater havde forbedret sig. Disse eksempler kan således ikke rejse tvivl om konstateringen om, at de klubber, som sagsøgeren forhandler et salg med, i tilfælde af velkendte økonomiske vanskeligheder som dem, der blev fastslået ved afslutningen af regnskabsåret 2008/2009, ville drage nytte af disse oplysninger til at opnå lavere priser end den pågældende spillers markedsværdi. Selv om det er korrekt, at sagsøgeren som led i søgsmålet har anført et salg, der blev foretaget umiddelbart inden tildelingen af den første foranstaltning, til en pris, der oversteg spillerens skønnede markedsværdi, skal det, som Kommissionen har anført, desuden bemærkes, at der er tale om et isoleret tilfælde, og at et andet salg, der blev gennemført på samme tidspunkt, omvendt ligeledes blev foretaget til en lavere pris end den skønnede markedsværdi.
- 92 For det andet skal det hvad angår usikkerheden om spillernes markedsværdi, henset til de tilfældigheder, der kan ramme dem, ligeledes bemærkes, at denne konstatering ikke er usandsynlig. De af sagsøgeren fremførte argumenter kan ikke rejse tvivl om denne konstatering. På den ene side kan den af sagsøgeren anførte omstændighed om, at klubben er forsikret mod risikoen for spillernes død eller fuldstændige, varige invaliditet, ikke beskytte den mod enhver risiko for, at spillerne mister værdi som følge af en skade, der blot midlertidigt mindsker den pågældende spillers ydelser. På den anden side skal rækkevidden af sagsøgerens argument om, at usikkerheden om en spillers markedsværdi udjævnes, relativiseres, eftersom det må ansues på holdbasis. Som Kommissionen har gjort gældende, er en spillers præstationer og dermed dennes værdi nemlig i hvert fald delvist afhængig af kvaliteten af resten af holdets præstationer.
- 93 Retten bemærker desuden, at Kommissionen i forbindelse med sin vurdering, når der foreligger komplekse økonomiske vurderinger, med henblik på at vurdere en virksomheds økonomiske situation kan vælge at prioritere den værdiansættelse af dennes aktiver, som fremgår af årsregnskaberne, da denne er mere forsigtig end en værdiansættelse, der støttes på et skøn over markedsprisen.
- 94 Det følger af det ovenstående, at Kommissionens vurderinger af rækkevidden og troværdigheden af værdiansættelsen af sagsøgerens spillere til markedsværdien ikke er behæftet med åbenbare fejl.
- 95 For det tredje og endelig skal det hvad angår påberåbelsen af, at rentabilitetsplanen af 2009 var forsvarlig og troværdig, bemærkes, at dette argument, der er fremført i forbindelse med det første led om en angivelig fejl ved kvalificeringen af sagsøgeren som en kriseramte virksomhed, ligeledes støtter det andet anbringende, som er fremsat subsidiært og vedrører den pågældende støttes forenelighed.
- 96 Selv om støtte til kriseramte virksomheder, som det fremgår af rammebestemmelsernes punkt 34, skal være knyttet sammen med en omstruktureringsplan for at kunne erklæres forenelig med artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF (jf. i denne retning dom af 22.3.2001, Frankrig mod Kommissionen, C-17/99, EU:C:2001:178, præmis 45), skal det fastslås, at eksistensen og indholdet af en sådan plan i det foreliggende tilfælde ligeledes udgør relevante forhold med henblik på at afgøre, om der, henset til artikel 107, stk. 1, TEUF, følger en fordel af den omtvistede garanti (jf. i denne retning dom af

13.6.2000, EPAC mod Kommissionen, T-204/97 og T-270/97, EU:T:2000:148, præmis 72-74). Udsigterne til den genoprettelse af sagsøgerens økonomiske situation, der i givet fald følger af rentabilitetsplanen af 2009, har nemlig i hvert fald en indirekte indvirkning på risikoen for, at den nævnte garanti udløses, for så vidt som Fundación Valentias tilbagebetaling af det underliggende lån skal ske ved videresalg af aktierne i sagsøgeren (jf. præmis 4 ovenfor), hvis værdi nødvendigvis påvirkes af klubbens økonomiske situation.

- 97 I det foreliggende tilfælde anførte Kommissionen i 58. og 59. betragtning til den anfægtede afgørelse, at rentabilitetsplanen for det første ikke indeholdt nogen analyse af følsomheden og for det andet var støttet på fremtidsudsigter, der var uegnede til at gøre det muligt at vende tilbage til en langsigtet rentabilitet.
- 98 Hvad angår den første grund har sagsøgeren ikke anfægtet, at rentabilitetsplanen ikke indeholdt en analyse af følsomheden, men den har gjort gældende, at planens fremskrivninger alligevel var passende, for så vidt som de var støttet på den sandsynlige udvikling af klubbens indtægter og udgifter.
- 99 Herved kan den af sagsøgeren anførte kritik rejse tvivl om den grund i den anfægtede afgørelse, der er udledt af den manglende analyse af følsomheden, som Kommissionen med føje kunne anse for at vise en manglende styrke i de forudsigelser, der var fastlagt i rentabilitetsplanen. I denne henseende har sagsøgeren ikke gjort gældende, at det marked, hvorpå klubben er aktiv, er så fri for tilfældigheder og risici, at det ikke er nødvendigt at fastlægge flere scenarier for udviklingen af udgifter og indtægter baseret på optimistiske, pessimistiske og neutrale hypoteser (jf. i denne forbindelse rammebestemmelsernes punkt 36).
- 100 Det fremgår endvidere af sagsøgerens svar på Rettens skriftlige spørgsmål som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, at de forudsigelser i rentabilitetsplanen, som klubben har beskrevet som »beskedne«, på et vist antal parametre – navnlig vedrørende indtægter – reelt er støttet på fremskrivninger, som på ingen måde tager hensyn til, at negative begivenheder potentielt kan indtræde.
- 101 Hvad angår den anden grund, der er nævnt ovenfor i præmis 97, har sagsøgeren anfægtet Kommissionens analyse ved at anføre, at det forventedes, at der inden for fem år atter ville være fortjeneste, og at klubbens rentabilitet stemte overens med gennemsnittet i sektoren.
- 102 Det skal i denne henseende indledningsvis bemærkes, at den tidshorisont, som er fastlagt i rentabilitetsplanen af 2009 med henblik på atter at have fortjeneste, nemlig fem år, ikke forekommer urimelig, da Kommissionen ikke har fremlagt modsatte oplysninger.
- 103 Det skal bemærkes, at sagsøgerens argumentation i det væsentlige er støttet på den omstændighed, at klubbens økonomiske resultater efter gennemførelsen af rentabilitetsplanen svarede til den gennemsnitlige rentabilitet i sektoren, selv om Kommissionen i den anfægtede afgørelse konstaterede, at sagsøgerens rentabilitet fortsat var meget lav, henset til overskudsgraden og fortjenesten før den forventede beskatning ved afslutningen af gennemførelsen af rentabilitetsplanen.
- 104 Som Kommissionen i det væsentlige har gjort gældende, er henvisningen til den gennemsnitlige rentabilitet i sektoren uhensigtsmæssig, for så vidt som medlemsstaterne således ville kunne begrunde enhver investering i sektorer, der oplevede nedgang, underskud eller var kendetegnet ved lav rentabilitet, forudsat at deres udsigter til fortjeneste lå inden for gennemsnittet i sektoren (jf. i denne retning dom af 3.7.2014, Spanien m.fl. mod Kommissionen, T-319/12 og T-321/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:604, præmis 44). I det foreliggende tilfælde rejser de forhold, som sagsøgeren har fremført – selv hvis det antages, at de tilsigter at godtgøre, at den præstation, der påregnes i rentabilitetsplanen af 2009, ligger inden for gennemsnittet i sektoren – ikke tvivl om konstateringen om, at den påregnede rentabilitet under alle omstændigheder ville forblive lav.

- 105 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at Kommissionen ikke anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at rentabilitetsplanen af 2009 ikke var tilstrækkeligt sikker og troværdig til at godtgøre sagsøgerens evne til at genoprette sin økonomiske situation.
- 106 Dette anbringendes første led må derfor forkastes.
- Det andet led om Kommissionens åbenbare fejl, for så vidt som den fastslog, at den første foranstaltning dækkede mere end 80% af det underliggende lån*
- 107 Sagsøgeren har, støttet af Kongeriget Spanien, anfægtet den omstændighed, at den første foranstaltning dækkede 100% af det lån på 75 mio. EUR, som Bankia havde indrømmet. Sagsøgeren har i denne forbindelse støttet sig på værdien af Fundación Valentias kapitalandel i klubben, som er givet i pant til IVF, der uanset den anvendte metode til værdiansættelse kunne nedsætte IVF's udsættelse til mindre end 80% af lånet.
- 108 Kongeriget Spanien har tilføjet, at selv hvis det antages, at garantien dækker 100% af det pågældende lån, var dette dækningsniveau begrundet med betingelserne for den første foranstaltning som helhed, henset til klubbens værdi, de rettigheder og betydelige midler til kontrol med sagsøgeren, som således var overdraget til IVF, forventningerne til indskud og indtægter samt værdien af de aktier, er var pantsat til fordel for IVF.
- 109 I det foreliggende tilfælde fastslog Kommissionen i 86. betragtning, litra b), til den anfægtede afgørelse, at den omtvistede garanti dækkede mere end 100% af det underliggende lån, nemlig hele hovedstolen og renter og omkostninger ved den garanterede transaktion (ottende betragtning til den anfægtede afgørelse).
- 110 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgerens argumentation til støtte for dette led er støttet på en sammenblanding af på den ene side spørgsmålet om rækkevidden af den omhandlede garantis dækning af Fundación Valentias forpligtelse til at tilbagebetale lånet på 75 mio. EUR indrømmet af Bankia og på den anden side spørgsmålet om den økonomiske risiko, som IVF udsætter sig for, hvis Fundación Valencia misligholder sin tilbagebetalingspligt. I det første tilfælde skal det vurderes, hvad IVF er retligt forpligtet til. I det andet tilfælde skal det vurderes, hvilken finansiel risiko IVF er udsat for.
- 111 Som Kommissionen med føje har anført, uden at sagsøgeren har bestridt dette, ville IVF være forpligtet til at betale hele den forfaldne gæld, hvis Bankia besluttede sig for at udløse garantien. Det følger heraf, at den garanti, som IVF stillede i medfør af den første foranstaltning, rent faktisk dækkede 100% af det omhandlede lån.
- 112 Hvis den af sagsøgeren foreslåede fortolkning vedrørende rækkevidden af garantiens dækning, som i det væsentlige består i at integrere værdien af de modgarantier, som den offentlige garant kan udløse, blev lagt til grund, ville det stride med det formål, som forfølges med hensyntagen til dette parameter, som det fremgår af garantimeddelelsens punkt 3.2, litra c). Långiveren skal nemlig motiveres til at vurdere, sikre og mindske risikoen i forbindelse med lånetransaktionen og især til at foretage en ordentlig vurdering af låntagerens kreditværdighed. Den omstændighed, at en offentlig, garantistillende enhed er begunstiget af visse modgarantier, kan ikke tilskynde låntager til at være mere omhyggelig ved vurderingen af sin egen risiko.
- 113 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl ved Kongeriget Spaniens argumentation om, at en dækning, der overstiger 80% af den underliggende transaktion, i det foreliggende tilfælde var begrundet i betingelserne for tildelingen af den omhandlede garanti.

114 Det følger nemlig af gennemgangen af anbringendets første led, at Kommissionen uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn kunne kvalificere sagsøgeren som en kriseramet virksomhed og kunne anse rentabilitetsplanen for ikke at være tilstrækkeligt sikker og troværdig. Det følger heraf, at hverken sagsøgerens virksomhedsværdi på tidspunktet for tildelingen af den første foranstaltning eller de forventede indskud og indtægter, der fremgik af rentabilitetsplanen, endstige umiddelbart de rettigheder, som IVF var blevet tillagt for at sikre gennemførelsen af denne plan, kunne begrunde, at hele det pågældende lån var dækket. Hvad angår værdien af de aktier, der var givet i pant til fordel for IVF, og henset til hvad der er bemærket ovenfor i præmis 112, kan den omstændighed, at den garantistillende offentlige enhed råder over en modgaranti af en vis værdi, ikke i sig selv begrunde, at den underliggende transaktion er fuldstændig dækket.

115 Henset til det ovenstående må dette led forkastes.

– Det tredje led om Kommissionens åbenbare fejl, for så vidt som den fastslog, at den første foranstaltning ikke var blevet indrømmet til markedspris

116 Sagsøgeren har, støttet af Kongeriget Spanien, gjort gældende, at Kommissionen burde have henvist til de sammenlignelige lånesatser, som klubben havde opnået i 2008-2009, idet anvendelsen af ratinginstitutternes »klassiske metode« var u hensigtsmæssig i det foreliggende tilfælde. Den gennemsnitlige sats, hvormed sagsøgeren opnåede finansiering i denne periode, svarede til den minimumssats, der er fastsat i lånet tegnet hos Bankia, og til garantipræmiesatsen betalt til IVF. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Euribor og i vid udstrækning de satser, der tilbydes på markedet, var faldende på tidspunktet for tildelingen af den første foranstaltning i november 2009, hvilket Kommissionen ikke tog hensyn til. Sagsøgeren har i replikken præciseret, at et lån, der beløbsmæssigt kunne sammenlignes med Bankias lån, var blevet indrømmet til en tilsvarende sats.

117 Kongeriget Spanien har tilføjet, at den omstændighed, at den første foranstaltning først trådte i kraft flere uger efter overførslen af de lånte midler til Fundación Valencia, samt den gentagne udsættelse af virkningerne heraf som følge af retsafgørelser viser, at lånet indrømmet af Bankia kunne være blevet indrømmet uafhængigt af, om der forelå en offentlig garanti. Garantipræmien betalt til IVF afspejler reelt værdien af de modgarantier, som denne var begunstiget af.

118 Kommissionen har gjort gældende, at den, idet der ikke er set lignende transaktioner på markedet, i henhold til meddelelsen om referencesatsen anvendte de referencesatser, der fandt anvendelse på en virksomhed i sagsøgerens situation, dvs. en virksomhed med en økonomisk rating i kategorien CCC. Kommissionen har i denne henseende bestridt, at sagsøgerens sammenligninger med andre lånetransaktioner, som den var del i 2008-2009, er relevante, henset til disse transaktioners særlige kendetegn og navnlig til, at deres størrelse var meget mindre end det lån, der var garanteret med den første foranstaltning. Kommissionen har endvidere anført, at der ikke var blevet henvist til disse lån under den administrative fase. Hvad endelig angår Euribors faldende tendens har Kommissionen anført, at det ikke var muligt at forudse dets udvikling på tidspunktet for tildelingen af den første foranstaltning.

119 Kommissionen har i duplikken tilføjet, at sagsøgerens beslutning om at udsætte opførelsen af et nyt stadion i februar 2009 var et vendepunkt, og at der var større chancer for, at sagsøgeren ville få et lån inden dette tidspunkt, idet det endvidere blev anført, at regnskabsåret 2007-2008 udviste et overskud. Hvad nærmere bestemt angår det eksempel, som sagsøgeren har påberåbt sig, på et lån, der ligger tæt på størrelsen af lånet ydet af Bankia, har Kommissionen gjort gældende, at det frem for at anfægte dens analyse tværtimod underbygger den, idet værdien af de garantier, som blev stillet for långiverne, efter Kommissionens opfattelse for det første oversteg værdien af de aktier, der var pantsat som led i lånet ydet af Bankia, og idet den anvendte sats for det andet også var højere end dette låns satser. Dette eksempel viser ifølge Kommissionen endvidere de vanskeligheder, som sagsøgeren havde med at samle tilstrækkelige midler, herunder ved at pantsætte sine aktiver, som havde højere værdi.

- 120 Som svar på Kongeriget Spaniens argumentation i interventionsindlægget har Kommissionen gjort gældende, at tidspunktet for den første foranstaltnings ikrafttræden er uden betydning, eftersom det var kendt, at IVF havde forpligtet sig til at stille den omtvistede garanti, inden Bankia ydede Fundación Valencia lånet.
- 121 Domstolen har allerede fastslået, at en låntager, der har indgået en låneaftale, som garanteres af de offentlige myndigheder i en medlemsstat, normalt opnår en fordel, da de finansieringsomkostninger, som låntageren bærer, er lavere end dem, som låntageren ville have, hvis denne måtte opnå den samme finansiering og den samme garanti til markedspris (dom af 8.12.2011, Residex Capital IV, C-275/10, EU:C:2011:814, præmis 39, og af 3.4.2014, Frankrig mod Kommissionen, C-559/12 P, EU:C:2014:217, præmis 96).
- 122 Som anført i garantimeddelelsens punkt 3.2, litra d), skal der for at fastlægge den tilsvarende markedspris tages hensyn til garantiens og det underliggende låns karakteristika, som bl.a. omfatter transaktionsbeløbet og transaktionens varighed, den sikkerhed, der stilles af låntageren, og andre forhold, der påvirker vurderingen af tilbagebetalingsgraden, sandsynligheden for, at låntageren misligholder sine forpligtelser på grund af sin finansielle situation, sin branche og sine fremtidsudsigter.
- 123 Når den pris, der betales for garantien, er mindst lige så høj som den tilsvarende garantipræmie på de finansielle markeder, omfatter garantien ikke støtte [jf. garantimeddelelsens punkt 3.2, litra d), andet afsnit]. Hvis der ikke kan findes nogen tilsvarende garantipræmie på de finansielle markeder, skal de samlede finansielle omkostninger ved det garanterede lån, herunder rentesatsen og garantipræmien, sammenlignes med markedsprisen for et tilsvarende lån uden garanti [jf. garantimeddelelsens punkt 3.2, litra d), tredje afsnit]. Hvis der ikke foreligger nogen markedspris for et tilsvarende lån uden garanti, anvendes en referencesats, der er fastlagt i overensstemmelse med meddelelsen om referencesatsen (jf. garantimeddelelsens punkt 4.2, andet afsnit).
- 124 I det foreliggende tilfælde udelukkede Kommissionen i 86. betragtning, litra c), til den anfægtede afgørelse, at den garantipræmie, der blev betalt til IVF, afspejlede risikoen for misligholdelse af de garanterede lån, efter at den i 85. betragtning havde anført, at »uden en statsgaranti ville en kriseramt låntager [...] overhovedet ikke være i stand til at finde et finansieringsinstitut, der var parat til at yde lån på nogen betingelser«.
- 125 Kommissionen har intet sted i disse betragtninger eller andre steder i argumentation vedrørende kvalificeringen af en fordel (afsnit 7.1.2 i den anfægtede afgørelse) anført den markedspris, som den lagde til grund for vurderingen af den pågældende præmie. Kommissionen har på dette trin heller ikke undersøgt det pant, som IVF blev stillet som modgaranti (jf. præmis 4 ovenfor). Kommissionen har blot vurderet sagsøgerens økonomiske situation generelt for heraf at udlede, at den garantipræmie, der blev betalt til IVF, henset til størrelsen heraf, ikke var i overensstemmelse med markedsvilkårene. På Rettens spørgsmål som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse har Kommissionen bekræftet, at den, henset til den økonomiske situation for sagsøgeren, der var en kriseram virksomhed, fandt, at der ikke var en markedspris, der kunne tjene som reference for den garantipræmie, der blev betalt til IVF.
- 126 For at afgøre, om den præmie, der blev betalt til IVF, indebar en fordel, undlod Kommissionen således for det første at tage hensyn til alle relevante kendetegn ved garantien og det underliggende lån, navnlig eksistensen af sikkerheder stillet af låntageren, og for det andet undlod den at søge en markedspris, som den pågældende præmie kunne sammenlignes med, idet den fandt, at en sådan pris ikke fandtes for en kriseram virksomhed.
- 127 Hvad angår dette punkt skal det bemærkes, at en sådan konstatering af, at der ikke findes en markedspris, der kan tjene som reference, når den garanterede transaktion er til fordel for en kriseram virksomhed, modsiges af garantimeddelelsens punkt 4.1, litra a), vedrørende beregningen af

støtteelementet i en garanti stillet for en kriseramte virksomhed. Kommissionen sonderer heri nemlig mellem situationen for kriseramte virksomheder på grundlag af risikoen for deres misligholdelse, som ikke er ens. I meddelelsen sondres således mellem det tilfælde, hvor der på markedet findes en garant, og hvor det er sandsynligt, at denne ikke findes. Det medgives således, at der kan findes en markedspris, også når garantien stilles for en kriseramte virksomhed.

- 128 I denne forbindelse bemærker Retten, at Kommissionen i 80. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte, at sagsøgeren »var i en meget vanskelig situation som anført i punkt 2.2 og punkt 4.1, litra a), i garantimeddelelsen«, efter at den i 74. og 77. betragtning hertil havde lagt til grund, at klubben var en kriseramte virksomhed som anført i rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), og punkt 11. Herved tiltog Kommissionen sig ligeledes den forståelse af garantimeddelelsens punkt 4.1, litra a), som er anlagt i præmis 127 ovenfor, således at dette punkt blandt kriseramte virksomheder i rammebestemmelsernes forstand tilsigter at sondre mellem to underkategorier af virksomheder på grundlag af deres risiko for misligholdelse. Dette står så meget desto mere klart i den spanske udgave af den anfægtede afgørelse, som er den eneste autentiske version, der i 80. betragtning nævner fraværet af en »alvorlig krise« (situación de crisis grave), idet adjektivet »alvorlig« kvalificerer udtrykket »krise« og klart adskiller situationen i 80. betragtning fra situationen i 74. og 77. betragtning til den anfægtede afgørelse, idet den fastlægger en kategori af kriseramte virksomheder i rammebestemmelsernes forstand, der ikke befinder sig i en alvorlig krise som omhandlet i garantimeddelelsens punkt 4.1, litra a).
- 129 I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, fremgår det endvidere ikke af garantimeddelelsens punkt 3.3, at der ikke findes en markedspris for garantier udstedt til en kriseramte virksomhed. Dette punkt vedrører nemlig den forenkede vurderingsmetode, der undtagelsesvis finder anvendelse på små og mellemstore virksomheder, og angiver blot, at den ikke finder anvendelse på virksomheder, hvis kreditrating er CCC/Caa eller lavere.
- 130 På trods af de ovenfor i præmis 126 konstaterede undladelser i den del af den anfægtede afgørelse, der vedrører fastslåelsen af, at der forelå støtte, er det korrekt, at Kommissionen i 93. betragtning foretog en mere detaljeret analyse som led i opgørelsen af den omtvistede støtte. Selv om Kommissionen ikke har søgt efter, om der blev tilbudt en tilsvarende referencegarantipræmie på de finansielle markeder, har den således udelukket, at der forelå en markedspris for et lignende ikke-garanteret lån (jf. præmis 123 ovenfor) »som følge af det begrænsede antal lignende transaktioner, der kan observeres på markedet«, som ikke vil »give en brugbar sammenligning«. I henhold til garantimeddelelsens punkt 4.2 anvendte den følgelig den gældende referencesats i medfør af meddelelsen om referencesatsen (jf. præmis 123 ovenfor) ved at sammenligne den med de samlede økonomiske omkostninger ved lånet, inklusive rentesatsen og garantipræmien. Endelig tog Kommissionen hensyn til pantsætningen af sagsøgerens aktier og konkluderede, at værdien heraf var næsten nul og dermed ikke havde indvirkning på den referencesats, der skulle lægges til grund i dette tilfælde.
- 131 Hvad navnlig angår konstateringen om, at der ikke var tilstrækkeligt lignende transaktioner til at foretage en hensigtsmæssig sammenligning, har Retten som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse spurgt Kommissionen for at få kendskab til arten og omfanget af de undersøgelser, som denne foretog for at nå til denne konklusion. Som svar herpå har Kommissionen hvad angår en eventuel referencegarantipræmie indledningsvis anført, at finansieringsinstitutterne ikke støttede transaktioner, som var så risikable som disse, og som bestod i at stille garanti for virksomheder med en rating på CCC, og at intet i de administrative sagsakter antydede det modsatte. Hvad herefter angår en eventuel markedspris på et lignende, ikke-garanteret lån har Kommissionen gjort gældende, at den administrative undersøgelse ikke gav oplysninger om rentesatser på lån ydet i lignende situationer. Efter atter at være blevet adspurgt herom i retsmødet har Kommissionen henvist til indholdet af beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, hvorved den udtrykte tvivl om, hvorvidt der fandtes en markedspris for en sådan transaktion.

- 132 Det følger af det ovenstående, at Kommissionen for det første ikke har søgt efter, om der blev »tilbudt en tilsvarende referencegarantipræmie på de finansielle markeder«, idet den antog, at ingen finansieringsinstitutter ville stille en garanti for en kriseramts virksomhed, og for det andet at Kommissionen fastslog, at den ikke var forpligtet til at undersøge, om der fandtes en markedspris for et lignende, ikke-garanteret lån, idet den havde udtrykt tvivl herom i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.
- 133 Som anført ovenfor i præmis 123 foreskriver garantimeddelelsens punkt 3.2, litra d), og punkt 4.2, at der på forhånd skal søges en eventuel markedspris – for enten garantiens eller det underliggende låns størrelse – som skal lægges til grund for sammenligningen af vilkårene for den omtvistede transaktion. Som bemærket ovenfor i præmis 127 foreskriver denne meddelelse ikke en generel formodning for, at der ikke foreligger en markedspris, når der er tale om en kriseramts virksomhed.
- 134 Eftersom Kommissionen antog, at intet finansieringsinstitut ville være garant for en kriseramts virksomhed, og dermed, at der ikke blev tilbudt nogen tilsvarende referencegarantipræmie på markedet, tilsidesatte den garantimeddelelsen, som den er bundet af (jf. i denne retning dom af 11.9.2008, Tyskland m.fl. mod Kronofrance, C-75/05 P og C-80/05 P, EU:C:2008:482, præmis 60 og 61 og den deri nævnte retspraksis). Kommissionen tilsidesatte ligeledes sin forpligtelse til at foretage en samlet vurdering, som skal tage hensyn til alle de relevante beviser i sagen, som gør det muligt for den at afgøre, om sagsøgeren klart ikke kunne have opnået tilsvarende ydelser hos en privat aktør (jf. i denne retning dom af 24.1.2013, Frucona Košice mod Kommissionen, C-73/11 P, EU:C:2013:32, præmis 73).
- 135 Det skal ligeledes fastslås, at Kommissionen med urette i 93. betragtning til den anfægtede afgørelse udelukkede, at der forelå en markedspris for et lignende, ikke-garanteret lån »som følge af det begrænsede antal lignende transaktioner, der kan observeres på markedet«, eftersom det fremgår af Kommissionens svar under denne sag (jf. præmis 131 ovenfor), at denne konstatering ikke er tilstrækkeligt underbygget.
- 136 I denne forbindelse bærer Kommissionen bevisbyrden for opfyldelsen af betingelserne for, at kriteriet om den private kreditor kan finde anvendelse, og Kommissionen er forpligtet til under den administrative procedure at anmode om alle relevante oplysninger (jf. i denne retning dom af 21.3.2013, Kommissionen mod Buczek Automotive, C-405/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:186, præmis 33 og 34, og af 20.9.2017, Kommissionen mod Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, præmis 24). Kommissionen kan endvidere ikke retfærdiggøre sin afgørelse med, at de oplysninger, som den er blevet forelagt under den administrative procedure, var fragmentariske, når den selv forsømte at udnytte sine egne beføjelser til at indhente de nødvendige oplysninger (jf. i denne retning dom af 13.4.1994, Tyskland og Pleuger Worthington mod Kommissionen, C-324/90 og C-342/90, EU:C:1994:129, præmis 29). Dette gælder så meget desto mere, når den anfægtede afgørelse ikke er støttet på medlemsstatens manglende fremlæggelse af oplysninger, som Kommissionen havde anmodet den om, men på konklusionen om, at en privat kreditor ikke ville have handlet på samme måde som denne medlemsstats myndigheder, hvilken konklusion forudsætter, at Kommissionen havde alle relevante oplysninger, der var nødvendige for at udarbejde sin afgørelse, til rådighed (jf. i denne retning dom af 21.3.2013, Kommissionen mod Buczek Automotive, C-405/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:186, præmis 35).
- 137 I beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure udtrykte Kommissionen blot tvivl om, hvorvidt der fandtes lignende transaktioner, uden at den, som den havde beføjelser til, når den formelle undersøgelsesprocedure var indledt, anmodede den pågældende medlemsstat eller andre kilder om oplysninger vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der fandtes tilsvarende underliggende lån for den omtvistede transaktion. Kommissionen har endvidere ikke påberåbt sig andre oplysninger, der var indhentet under den administrative procedure, som støttede dens konstatering om, at der ikke fandtes tilstrækkelige, sammenlignelige transaktioner.

138 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved for det første at fastslå, at der ikke blev tilbudt nogen tilsvarende referencegarantipræmie på markedet, og for det andet at der ikke fandtes en markedspris for et lignende, ikke-garanteret lån. Det første anbringendes tredje led skal således tiltrædes.

– Konklusioner om det første anbringende og om rækkevidden af annullationen

139 Retten finder, at dette anbringendes tredje led er begrundet, og at anbringendet følgelig må tiltrædes.

140 Det fremgår endvidere af præmis 50 ovenfor, at dette anbringende kun er blevet antaget til realitetsbehandling, for så vidt som det vedrører den første foranstaltning. Derfor vedrører anbringendet, hvoraf Retten har undersøgt om og fastslået, at det er begrundet, alene et konkret forhold ved den anfægtede retsakt, nemlig den første foranstaltning.

141 Følgelig undersøges de øvrige anbringender, der er fremsat til støtte for søgsmålet, kun, for så vidt som de vedrører den fjerde foranstaltning.

Det sjette anbringende om en fejl ved identificeringen af modtageren af den angivelige støtte

142 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den ikke konkluderede, at Bankia var den eneste og den egentlige begunstigede af den første og den fjerde foranstaltning, og at den end ikke analyserede dette forhold i den anfægtede afgørelse. I replikken har sagsøgeren anført, at Bankia i hvert fald kunne anses for at være indirekte begunstiget af den omhandlede støtte.

143 Sagsøgeren har i denne forbindelse lagt vægt på Bankias økonomiske interesser i at gennemføre transaktionen med det underliggende lån til de omhandlede foranstaltninger. Klubben har ligeledes anført den indflydelse, som Bankia ved denne transaktion opnåede over Fundación Valencia og indirekte over klubben selv. Pantsætningen af Fundación Valentias aktier i sagsøgeren til fordel for banken sikrede den endvidere en vetoret over ethvert forslag til senere salg af aktierne i klubben. Dette ses ved Bankias involvering i Meritons opkøb af sagsøgeren i 2014 (jf. 24.-28. betragtning til den anfægtede afgørelse), navnlig med henblik på at sikre sine finansielle interesser i betragtning af, at den var hovedkreditor i klubben.

144 I replikken har sagsøgeren anført, at selv hvis det antages, at Kommissionens vurdering af pantets værdi er korrekt, begrænsede den første og den fjerde foranstaltning risikoen for, at klubben blev insolvent, og den risiko, der fulgte heraf for Bankia, klubbens største kreditor.

145 Endelig har sagsøgeren anfægtet, at det salg, som klubben var genstand for i 2014, indebar en overførsel af den støtte, der var indeholdt i den første og den fjerde foranstaltning, til den nye hovedaktionær, Meriton. Sagsøgeren har således anført, at eftersom opkøberen erhvervede den støttemodtagende virksomhed til markedsprisen, skulle Fundación Valencia som sælger eller Bankia anses for at være den egentlige støttemodtager.

146 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgerens argumenter til støtte for søgsmålet kun undersøges, for så vidt som de vedrører den fjerde foranstaltning (jf. præmis 141 ovenfor).

147 Med det sjette anbringende har sagsøgeren først i det væsentlige gjort gældende, at modtageren af den fjerde foranstaltning er Bankia enten som enebegunstiget eller som medbegunstiget af foranstaltningen (det første led). Herefter har sagsøgeren gjort gældende, at støtten, henset til det salg til markedsprisen, som klubben var genstand for i 2014, blev overført til sælgeren, dvs. Fundación Valencia, eller til Bankia sammen med førstnævnte eller alene, og ikke til Meriton (det andet led).

- 148 På dette trin undersøges anbringendets første led om identiteten på støttemodtageren på tidspunktet for tildelingen af støtteforanstaltningen. Det andet led, som vedrører en eventuel overførsel af støtten samtidig med videresalget af sagsøgeren, skal i givet fald først undersøges senere med henblik på at afgøre, hos hvilken virksomhed støtten skal tilbagesøges. Det var i øvrigt ligeledes på dette trin, at det argument, som sagsøgeren allerede fremsatte under den administrative fase, blev undersøgt i den anfægtede afgørelse (jf. 129. og 130. betragtning til den anfægtede afgørelse).
- 149 I det foreliggende tilfælde følger det af sjette og ottende betragtning til den anfægtede afgørelse, at den første foranstaltning består i en garanti, som blev udstedt med henblik på at dække et lån, der skulle benyttes til at finansiere en transaktion med sagsøgerens kapitalforhøjelse. Det fremgår af 12. betragtning, at formålet med den fjerde foranstaltning er at forhøje den således ydede garanti med henblik på at dække et yderligere lån til betaling af skyldige afdrag, renter og omkostninger, som stammede fra en misligholdt rentebetaling i henhold til den oprindeligt aftalte tilbagebetalingsplan som led i dette lån.
- 150 Det skal i denne forbindelse fastslås, at artikel 107 TEUF forbyder statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, uden at der sondres mellem fordele fra støtte, der er ydet direkte eller indirekte (dom af 4.3.2009, Italien mod Kommissionen, T-424/05, ikke trykt i Sml., EU:T:2009:49, præmis 108). Kommissionen kan således tage hensyn til den tilknytning, der eventuelt blev besluttet på tidspunktet for tildelingen af foranstaltningen, med henblik på at fastlægge støttemodtageren. I et sådant tilfælde er det navnlig muligt, at støttemodtageren er en anden end den, som har tegnet det lån, der er stillet garanti for (jf. i denne retning dom af 3.7.2003, Belgien mod Kommissionen, C-457/00, EU:C:2003:387, præmis 56 og 57). For nu at kunne bestemme, hvem der er modtager af statsstøtte, skal de virksomheder, der faktisk har fordel af den pågældende støtte, endelig identificeres (dom af 3.7.2003, Belgien mod Kommissionen, C-457/00, EU:C:2003:387, præmis 55).
- 151 I det foreliggende tilfælde lagde Kommissionen i 7. og 68. betragtning til den anfægtede afgørelse til grund, at formålet med den garanti, som IVF ydede, som det fremgår af IVF's beslutning om at yde denne garanti, var at stille garanti for to lån til Fundación Valencia, der alene skulle benyttes til at finansiere sagsøgerens kapitalforhøjelse. I denne henseende har sagsøgeren ikke anfægtet, at den af IVF stillede garanti kun fandt anvendelse, hvis det garanterede lån blev anvendt med det formål, der er nævnt i beslutningen om at yde garantien, nemlig at deltage i sagsøgerens kapitalforhøjelse. Det står endvidere fast, at beløbene fra det garanterede lån faktisk blev anvendt til rekapitalisering af sagsøgeren.
- 152 Hvad konkret angår den fjerde foranstaltning fremgår det, uden at sagsøgeren har anfægtet dette, af den anfægtede afgørelse, at foranstaltningen alene tilsigtede at gøre det muligt for Fundación Valencia fortsat at opfylde sine skyldige forpligtelser inden for det oprindeligt tegnede lån. Formålet med dette lån var alene at give Fundación Valencia mulighed for at deltage i den kapitalforhøjelse, som sagsøgeren havde besluttet, som bemærket ovenfor i præmis 151.
- 153 Det følger heraf, at Kommissionen med føje fandt, at sagsøgeren var begunstiget af den fjerde foranstaltning.
- 154 Denne konklusion drages ikke i tvivl af sagsøgerens andre argumenter.
- 155 For det første skal det bemærkes, at den omstændighed, at Bankia kan være »medbegunstiget« eller indirekte begunstiget af den omhandlede foranstaltning, ikke som sådan kan rejse tvivl om konstateringen om, at sagsøgeren ligeledes var begunstiget heraf. Som sagsøgeren med føje har anført i sine processkrifter, kan den samme foranstaltning begunstige en virksomhed direkte og begunstige en anden virksomhed indirekte (jf. i denne retning dom af 13.6.2002, Nederlandene mod Kommissionen, C-382/99, EU:C:2002:363, præmis 61 og 62). Det følger heraf, at sagsøgerens argumentation, der skal godtgøre, at Bankia var indirekte begunstiget af tildelingen af den fjerde foranstaltning, må forkastes som uvirksom.

- 156 Det skal under alle omstændigheder fastslås, at det hverken følger af vilkårene for tildelingen af det garanterede lån eller af vilkårene for forhøjelsen heraf i 2010, at dette lån var knyttet til tilbagebetalingen af de lån, som sagsøgeren tidligere havde optaget hos Bankia. Det følger heraf, at IVF's garanti i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, ikke nødvendigvis bevirkede en nedsættelse af Bankias risiko i medfør af de allerede eksisterede lån.
- 157 For det andet har sagsøgeren ikke godtgjort, at det vederlag, der følger af det garanterede lån ved betalingen af afdrag og renter, kan indeholde et støtteelement, idet sagsøgeren blot har anført, at den anvendte sats på mindst 6% var »høj«.
- 158 For det tredje har den indflydelse, som Bankia angiveligt erhvervede over sagsøgeren og over proceduren for et senere videresalg af klubbens aktier, ikke indvirkning på vilkårene for tildelingen af den første og den fjerde foranstaltning. Det fremgår i denne henseende hverken af IVF's beslutning om at tildele garantien eller af garantiaftalen af 5. november 2009, som ændret den 10. november 2010, at tildelingen af den omtvistede garanti var betinget af, at Bankia blev tillagt en udvidet kontrol over sagsøgerens aktiviteter. Sagsøgeren har endvidere på ingen måde godtgjort, at en sådan indflydelse i sig selv kan udgøre en fordel, der er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 107, stk. 1, TEUF, ligesom klubben heller ikke har fremført forhold, der kan godtgøre, at der herved er tale om en modydelse, der står i misforhold til lånet ydet til Fundación Valencia.
- 159 På baggrund af det ovenstående skal det sjette anbringendes første led forkastes.

Det andet anbringende om et åbenbart urigtigt skøn ved undersøgelsen af den angivelige støttes forenelighed

- 160 Sagsøgerens argumenter til støtte for dette anbringende er gengivet nedenfor og undersøges kun, for så vidt som de vedrører den fjerde foranstaltning.
- 161 Sagsøgeren er for det første af den opfattelse, at den betingelse om engangsstøtte, der er fastsat i rammebestemmelsernes afsnit 3.3, ikke er blevet tilsidesat, for så vidt som den fjerde foranstaltning ikke begunstigede klubben, idet den ikke modtog noget beløb efter vedtagelsen heraf. Sagsøgerens situation var endvidere betydeligt forbedret på tidspunktet for vedtagelsen af denne foranstaltning. Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at det, henset til Kommissionens tidligere vedtagne afgørelser og rammebestemmelser samt til Domstolens praksis, at den første og den fjerde foranstaltning udgjorde et og samme indgreb, som henhørte under en samlet omstruktureringsstrategi, hvilket begrundede anvendelsen af den i rammebestemmelsernes punkt 73 fastsatte undtagelse, når der gør sig ekstraordinære og uforudseelige omstændigheder gældende, der ikke kan tilskrives virksomheden.
- 162 I det foreliggende tilfælde anførte Kommissionen i 124. betragtning til den anfægtede afgørelse, at princippet om engangsstøtte, hvorefter en virksomhed, der har modtaget rednings- eller omstruktureringsstøtte inden for de sidste ti år, ikke er berettiget til en ny støtte af samme art, ikke blev overholdt inden for rammerne af den fjerde foranstaltning. Kommissionen afviste i samme betragtning Kongeriget Spaniens argumentation om, at den første og den fjerde foranstaltning skulle anses for en samlet støtteforanstaltning, da den fjerde foranstaltning hverken var planlagt eller programmeret på tidspunktet for tildeling af den første foranstaltning, men blev besluttet ad hoc for at dække den misligholdelse af rentebetalinger på det garanterede lån, der forfaldt den 26. august 2010. Kommissionen præciserede endvidere i 98. betragtning til den anfægtede afgørelse, at hverken Kongeriget Spanien eller de interesserede parter havde fremsat bemærkninger under den administrative procedure, der konkret vedrørte den fjerde foranstaltnings forenelighed. De har navnlig ikke anført, at en omstruktureringsplan var blevet fremlagt eller ændret ved tildelingen af den fjerde foranstaltning.

- 163 Retten bemærker indledningsvis, at den forudsætning, som ligger til grund for konstateringen i 124. betragtning til den anfægtede afgørelse om, at den fjerde foranstaltning udgør en tilsidesættelse af princippet om engangsstøtte, er behæftet med fejl, eftersom det fremgår af gennemgangen af det første anbringende, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at kvalificere den første foranstaltning som statsstøtte (jf. præmis 138 ovenfor). Påberåbelsen af princippet om engangsstøtte er således ikke til hinder for, at den fjerde foranstaltning anses for at være forenelig med artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF.
- 164 Når dette er slået fast, skal det samtidig bemærkes, at støtte til kriseramte virksomheder for at kunne erklæres forenelig med artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF i henhold til fast retspraksis skal indgå i en omstruktureringsplan, der har til formål at reducere eller omlægge virksomhedernes drift (jf. dom af 22.3.2001, Frankrig mod Kommissionen, C-17/99, EU:C:2001:178, præmis 45, af 11.6.2009, ACEA mod Kommissionen, T-297/02, EU:T:2009:189, præmis 137, og af 11.6.2009, ASM Brescia mod Kommissionen, T-189/03, EU:T:2009:193, præmis 116; jf. ligeledes i denne retning dom af 11.6.2009, AEM mod Kommissionen, T-301/02, EU:T:2009:191, præmis 141).
- 165 For det første følger det af fraværet af en anfægtelse fra sagsøgerens side, der kan antages til realitetsbehandling, af kvalificeringen af den fjerde foranstaltning som statsstøtte (jf. præmis 50 ovenfor), at Retten hverken skal anse denne kvalificering eller konstateringerne til støtte herfor i den anfægtede afgørelse for at være genstand for drøftelse. Med henblik på at undersøge dette anbringende skal forudsætningen om, at den fjerde foranstaltning udgør statsstøtte til en kriseram virksomhed, lægges til grund.
- 166 For det andet fremgår det af den anfægtede afgørelse, at der ikke var udarbejdet en omstruktureringsplan som led i tildelingen af den fjerde foranstaltning, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt (jf. præmis 162 ovenfor).
- 167 Sagsøgeren har, ligesom Kongeriget Spanien under den administrative procedure, dog gjort gældende, at den første og den fjerde foranstaltning udgjorde et og samme indgreb, som henhørte under en samlet omstruktureringsstrategi. Selv om denne argumentation nu er uden genstand, for så vidt som den tilsigter at anfægte tilsidesættelsen af princippet om engangsstøtte som led i tildelingen af den fjerde foranstaltning – idet fastslåelsen af denne tilsidesættelse er støttet på en urigtig forudsætning som anført ovenfor i præmis 163 – er den dog fortsat relevant med henblik på at afgøre, om den fjerde foranstaltning kan anses for at være en del af gennemførelsen af en omstruktureringsplan, i det foreliggende tilfælde rentabilitetsplanen af 2009.
- 168 I denne forbindelse har Domstolen tidligere fastslået, at det ikke kan udelukkes, at flere på hinanden følgende statslige indgreb med henblik på anvendelsen af artikel 107, stk. 1, TEUF skal betragtes som ét indgreb. Dette vil bl.a. være tilfældet, hvis de på hinanden følgende indgreb, henset til bl.a. deres kronologi og formål samt virksomhedens situation på tidspunktet for indgrebene, er så tæt forbundne, at det er umuligt at adskille dem fra hinanden (dom af 4.6.2015, Kommissionen mod MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, præmis 97).
- 169 I det foreliggende tilfælde skal det indledningsvis konstateres, at den første og den fjerde foranstaltning ikke blev vedtaget samtidig, idet der forløb mere end et år mellem tildelingen af de to garantier. Sagsøgeren har endvidere ikke anfægtet, at den forhøjelse af garantien, som blev besluttet som led i den fjerde foranstaltning, ikke var fastlagt ved tildelingen af den første foranstaltning og ikke var omfattet af rentabilitetsplanen af 2009. Det skal desuden fastslås, at den fjerde foranstaltning blev vedtaget med henblik på at dække de økonomiske konsekvenser af en misligholdelse, der kunne tilregnes Fundación Valencia, af et afdrag på det garanterede lån. I denne henseende er der ganske vist en forbindelse mellem formålet med at gøre det muligt for Fundación Valencia at imødegå de økonomiske konsekvenser af denne misligholdelse og det oprindelige formål med at tilføre sagsøgeren ny kapital, for så vidt som misligholdelsen sker som led i tilbagebetalingen af et lån, der er tildelt med henblik på at finansiere dette kapitalindskud. Som sagsøgeren selv har bemærket, følger det imidlertid

ikke desto mindre heraf, at formålet med den fjerde foranstaltning er anderledes end formålet med den første foranstaltning, idet den umiddelbart tilsigter at dække Fundación Valentias betaling af afdrag, renter og omkostninger, som stammede fra denne misligholdte betaling, der ifølge sagsøgeren i sig selv fulgte af, at Fundación Valencia ikke inden for den ønskede tid havde kunnet sælge en aktieandel i sagsøgeren. Endelig skal der hvad angår sagsøgerens situation på tidspunktet for de omhandlede indgreb tages hensyn til, at kapitalforhøjelsen allerede var sket på tidspunktet for tildelingen af den fjerde foranstaltning, hvilket betød, at sagsøgerens økonomiske situation på dette tidspunkt var anderledes end situationen på tidspunktet for tildelingen af den første foranstaltning.

- 170 Kommissionen anlagde dermed ikke et urigtigt skøn ved at vurdere, at den første og den fjerde foranstaltning ikke kunne anses for at henhøre under et og samme indgreb.
- 171 Det følger heraf, at konstateringen af, at den fjerde foranstaltning ikke indgik i en omstrukturingsplan, skal anses for bekræftet, hvilket i henhold til den ovenfor i præmis 164 nævnte retspraksis betyder, at den ikke kan betragtes som forenelig med det indre marked efter artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF.
- 172 Ingen andre argumenter, som sagsøgeren har fremført, kan afkræfte denne konklusion.
- 173 For det første skal der hvad angår argumentet om en angivelig betydelig forbedring af sagsøgerens økonomiske situation fra regnskabsåret 2008-2009 til regnskabsåret 2009-2010 henvises til konstateringen ovenfor i præmis 50, hvorefter sagsøgerens anfægtelse af kvalificeringen af den fjerde foranstaltning som statsstøtte blev afvist, og det skal følgelig fastslås, at den underliggende grund til denne kvalificering, hvorefter sagsøgeren på tidspunktet for tildelingen af denne foranstaltning var en kriseramts virksomhed, ikke kan betragtes som omtvistet (jf. præmis 165 ovenfor). På denne baggrund er påberåbelsen af forbedringen af klubbens økonomiske situation, selv om det må antages godtgjort, at den var kriseramts, uvirksom. Under alle omstændigheder er sagsøgerens argumentation meget kortfattet, idet klubben i det væsentlige blot har henvist til de finansielle indikatorer, der fremgår af 15. betragtning til den anfægtede afgørelse. Den kan følgelig ikke afkræfte konstateringen af, at klubben var en kriseramts virksomhed på tidspunktet for tildelingen af den fjerde foranstaltning.
- 174 For det andet har sagsøgeren har gjort gældende, at klubben ikke modtog noget beløb i forbindelse med forhøjelsen af garantien eller det nye lån, som blev skabt som led i den fjerde foranstaltning, idet disse ifølge klubben begunstige Fundación Valencia. Det skal i denne forbindelse blot bemærkes, at sagsøgerens anfægtelse af Kommissionens vurderinger af identiteten på den begunstige af den fjerde foranstaltning allerede er blevet forkastet som led i undersøgelsen af det sjette anbringende.
- 175 Det andet anbringende må derfor forkastes som ugrundet.

Det syvende anbringende om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling

- 176 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den behandlede situationerne for de tre professionelle fodboldklubber, der var genstand for den anfægtede afgørelse, ens, selv om deres respektive situationer var betydeligt forskellige.
- 177 Sagsøgeren har hvad angår Fundación Hércules fremhævet, at denne aldrig tilbagebetalte det lån, som IVF havde garanteret. Hvad angår Fundación Elche har sagsøgeren bemærket, at selv om der forelå to garantier fra IVF vedrørende to forskellige lån, havde Kommissionen fastslået, at der i det foreliggende tilfælde kun var en enkelt støtteforanstaltning. Endelig havde ingen af de andre klubber fremlagt en omstrukturingsplan, investeringsplan eller kompenserende modydelser i rammebestemmelsernes forstand.

- 178 Sagsøgeren har endvidere sammenlignet den anfægtede afgørelse med Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1847 af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.41612 – 2015/C (ex SA.33584 – 2013/C (ex 2011/NN)) gennemført af Nederlandene med hensyn til den professionelle fodboldklub MVV i Maastricht (EUT 2016, L 282, s. 53), idet den har fremhævet, at Kommissionen i den sidstnævnte afgørelse identificerede en samlet foranstaltning, selv om de pågældende offentlige myndigheder havde vedtaget flere foranstaltninger. Sagsøgeren har ligeledes anført forskelle i de to sager vedrørende kvalificeringen som små og mellemstore virksomheder samt anvendelsen af de forenelighedskriterier, der er fastsat i rammebestemmelserne.
- 179 Det skal indledningsvis bemærkes, at ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling i henhold til en fast retspraksis indebærer, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt og forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. dom af 14.4.2005, Belgien mod Kommissionen, C-110/03, EU:C:2005:223, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).
- 180 Med dette anbringende har sagsøgeren foreholdt Kommissionen, at den for det første tilsidesatte princippet om forbud mod forskelsbehandling, idet den med den anden afgørelse havde godkendt en støtte til den nederlandske fodboldklub, MVV, mens den forbød den støtte, som angiveligt var blevet ydet under de samme omstændigheder til sagsøgeren, og for det andet at den tilsidesatte det samme princip, idet den behandlede de forskellige situationer for de tre klubber, der var genstand for den anfægtede afgørelse, ens.
- 181 Hvad angår den forskelsbehandling, som følger af, at sagsøgeren i den anfægtede afgørelse og klubben MVV i den afgørelse, der er nævnt ovenfor i præmis 178, blev behandlet forskelligt, skal det bemærkes, at gyldigheden af en kommissionsafgørelse, hvorefter ny støtte ikke opfylder betingelserne for anvendelse af denne undtagelse, alene skal vurderes i henhold til artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, og ikke i lyset af Kommissionens tidligere afgørelsespraksis. Begrebet statsstøtte samt de nødvendige betingelser for at sikre genoprettelsen af støttemodtagerens rentabilitet vedrører en objektiv situation, som skal bedømmes på det tidspunkt, hvor Kommissionen træffer sin afgørelse. Årsagerne til, at Kommissionen foretog en anderledes vurdering af situationen i en tidligere afgørelse, er således uden betydning for vurderingen af den anfægtede afgørelses lovlighed (dom af 17.7.2014, Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband mod Kommissionen, T-457/09, EU:T:2014:683, præmis 368, og af 11.12.2014, Østrig mod Kommissionen, T-251/11, EU:T:2014:1060, præmis 125).
- 182 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke hensigtsmæssigt kan støtte sig på en løsning, som Kommissionen nåede til i den ovenfor i præmis 178 nævnte afgørelse, for heraf at udlede, at Kommissionen har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling. Som Kommissionen med føje har gjort gældende, henhørte klubben MVV under alle omstændigheder under kategorien små og mellemstore virksomheder både hvad angår dens retlige form, antallet af ansatte og omsætning, hvilket adskiller den fra sagsøgeren, der i øvrigt ikke for Retten har gjort gældende, at den henhører under den samme kategori. Denne ene omstændighed har indvirkning på de forenelighedskriterier, der finder anvendelse i medfør af rammebestemmelserne, navnlig på behovet for at fastsætte modydelser. Følgelig er sagsøgeren og klubben MVV's situationer ikke sammenlignelige.
- 183 For det andet skal det hvad angår en forskelsbehandling som følge af en ensartet behandling af de angiveligt forskellige situationer for de tre klubber, der var berørt af den anfægtede afgørelse, fastslås, at de forhold, som sagsøgeren har fremført, ikke kan medføre en sontring, der er til hinder for, at de tre klubbers situationer behandles ens, idet det bemærkes, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde har anvendt to rammebestemmelser for henholdsvis at fastslå, at der foreligger støtte og herefter for undersøgelsen af støttens forenelighed, som den i princippet ikke kan fravige, idet den ellers netop ville tilsidesætte princippet om forbud mod forskelsbehandling (jf. i denne retning dom af 28.6.2005, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 211).

- 184 Den omstændighed, at Fundación Hércules til forskel fra Fundación Valencia ikke tilbagebetalte det garanterede lån, henhører således først og fremmest under de begivenheder, der indtrådte efter tildelingen af den omhandlede støtteforanstaltning. Der er således ikke tale om en oplysning, der var tilgængelig, da IVF forpligtede sig til at garantere for det underliggende lån, som var ydet Fundación Hércules. Sagsøgeren har endvidere ikke gjort gældende, at denne omstændighed var en del af en udvikling, der var forudsigelig ved tildelingen af den omhandlede garanti. Denne omstændighed kan således ikke i sig selv være til hinder for, at Kommissionen som led i testen vedrørende den private operatør, der handler på markedsøkonomiske vilkår, og efter de kriterier, som den har fastsat i garantimeddelelsen, fastslår, at de respektive situationer for sagsøgeren og Hércules Club de Fútbol, SAD var ensartede.
- 185 Sagsøgeren har heller ikke forklaret, hvordan den omstændighed, at Fundación Elche fik indrømmet to garantier af IVF for to forskellige lån, udgjorde en sondring, der var til hinder for, at sagsøgeren og Elche Club de Fútbol, SAD blev behandlet ens.
- 186 Hvad angår foreneligheden af de foranstaltninger, der er blevet truffet til fordel for de to andre klubber, der er berørt af den anfægtede afgørelse, skal det bemærkes, at Kommissionen faktisk tog hensyn til den omstændighed, at disse klubber hverken havde fremlagt en omstruktureringsplan eller foreslået modydelse, hvilket klart fremgår af 113. og 118. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvori det fastslås, at de to klubber ikke havde overholdt de betingelser, der er fastsat i rammebestemmelsernes punkt 34 og 38. Der er samtidig taget hensyn til de faktiske omstændigheder vedrørende sagsøgeren med henblik på heraf at udlede, at denne klub heller ikke havde overholdt disse betingelser, da omstændighederne var utilstrækkelige, men ikke udeladt. Det er således objektivt begrundet, at forskellene mellem sagsøgeren og de to andre omhandlede klubbers situationer endeligt førte til en ensartet behandling.
- 187 Det følger af det ovenfor anførte, at det syvende anbringende må forkastes.

Det tredje anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn ved udregningen af støtten

- 188 Sagsøgeren har, støttet af Kongeriget Spanien, foreholdt Kommissionen, at den ikke foretog en korrekt vurdering af værdien af de modgarantier, som Fundación Valencia havde tilbudt IVF. Klubben har således gjort gældende, at værdien af dens aktier, som Fundación Valencia ejede som sikkerhed, til enhver tid i hvert fald var »normal« ifølge klassificeringen i meddelelsen om referencesatsen, hvilket bevirkede, at den tilbagesøgningspligtige støtte blev nedsat til mindre end 6 mio. EUR. I replikken har sagsøgeren for det første henvist til en købspris, som andre private aktietegnere betalte ved klubbens kapitalforhøjelse i 2009, og for det andet til den værdiansættelse, som konsulenter, som klubben havde bemyndiget med henblik på denne sag, foretog på grundlag af den såkaldte »flerheds-«metode ud fra en stikprøve blandt klubber, som blev angivet som sammenlignelige. Sagsøgeren har tilføjet, at selv hvis det antages, at disse aktiers værdi alene skal vurderes ud fra klubbens årsregnskab, skal der alligevel tages hensyn til Fundación Valentias kapitalindskud. Sagsøgeren har desuden henvist til flere suspensive betingelser, som er fastsat i garantiaftalen og tilsigter at give IVF et vist antal yderligere forsikringer.
- 189 Kommissionen har gjort gældende, at ingen af de forhold, som sagsøgeren har fremført, henset til de oplysninger, der var tilgængelige under den administrative procedure, kan rejse tvivl om konklusionen i 93. betragtning til den anfægtede afgørelse. Den har i denne forbindelse anført, at aktiernes værdi som følge af klubbens tab praktisk talt er blevet nul. Kommissionen har tilføjet, at aktierne kun ville have haft en værdi, hvis sagsøgeren ikke havde været kriseram, eller hvis klubben havde haft troværdige udsigter til genoprettelse. Den pris, som de private aktionærer, der deltog i kapitalforhøjelsen i 2009, betalte, er ikke relevant, henset til denne aktietegnings sammenhæng og aktietegnernes sandsynlige art. Det er ifølge Kommissionen under alle omstændigheder ikke sandsynligt, at sagsøgerens aktier, selv hvis det antages, at deres værdi ikke var nul, dækkede i hvert fald 40% af lånet, hvilket kræves i

henhold til meddelelsen om referencesatsen, for at en sikkerhed har en »normal« størrelse. Kommissionen har endvidere gjort gældende, at der i værdien af disse aktier eventuelt skal ses bort fra værdien af de af sagsøgerens aktiver, der allerede var stillet som garanti som led i de lån, som klubben blev indrømmet inden kapitalforhøjelsen.

190 I det foreliggende tilfælde anførte Kommissionen følgende i 93. betragtning til den anfægtede afgørelse vedrørende værdien af sagsøgerens aktier, der var pantsat til fordel for IVF:

»Sikkerhedsstillelsen for [det omtvistede] lån var et pant i de aktier i [Valencia CF], der blev erhvervet. [Valencia CF] var imidlertid [kriseramt], hvilket vil sige, at [dens] aktiviteter var tabsgivende, og at der ikke var nogen troværdig rentabilitetsplan, der kunne påvise, at [dens] aktiviteter ville blive overskudsgivende for [dens] aktionærer. Derfor indgik [Valencia CF's] tab i værdien af [dens] aktier, og dermed var værdien af disse aktier som sikkerhed for lån tæt på nul.«

191 Inden for rammerne af dette anbringende har sagsøgeren anfægtet Kommissionens konklusioner vedrørende værdien af den garanti, som Fundación Valencia havde tilbudt ved pantsætning af sine aktier i klubben, idet den har gjort gældende, at de pantsatte aktier, uanset hvilken værdiansættelsesmetode der lægges til grund, i hvert fald svarer til en »normal« sikkerhedsstillelse som omhandlet i meddelelsen om referencesatsen. De tre værdiansættelsesmetoder, som sagsøgeren har nævnt i sine processkrifter, følger for det første af en sammenligning med de private aktietegners købspris i 2009, for det andet af anvendelsen af flerhedsmetoden på grundlag af en stikprøve fra klubber, der er angivet som sammenlignelige, og for det tredje af en vurdering af klubbens økonomiske situation.

192 Indledningsvis undersøges den kritik, som sagsøgeren har fremsat vedrørende Kommissionens værdiansættelsesmetode i den anfægtede afgørelse, som er støttet på en vurdering af klubbens økonomiske situation (jf. præmis 190 ovenfor).

193 I denne henseende svarer den kontrol, som Retten udøver over Kommissionens vurdering af værdien af en modgaranti som led i beregningen af en støttes præcise størrelse, til den ovenfor i præmis 59 anførte kontrol.

194 Der skal endvidere ikke tages stilling til Kommissionens subsidiære argument om, at det ikke er sandsynligt, at de pågældende aktier dækkede i hvert fald 40% af lånet, for så vidt som den anfægtede afgørelse ikke var støttet på en sådan grund, men på konklusionen om, at aktiernes værdi absolut var »tæt på nul«. Det følger nemlig af fast retspraksis, at afgørelsen i sig selv skal være fyldestgørende, og at dens begrundelse ikke kan fremgå af forklaringer afgivet senere, når der allerede er anlagt sag ved Unionens retsinstanser til prøvelse af den pågældende afgørelse (dom af 12.12.1996, Rendo m.fl. mod Kommissionen, T-16/91, EU:T:1996:189, præmis 45, af 12.9.2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies mod Kommissionen, T-68/03, EU:T:2007:253, præmis 254, og af 16.9.2013, Wabco Europe m.fl. mod Kommissionen, T-380/10, EU:T:2013:449, præmis 107).

195 Det skal herefter bemærkes, at sagsøgerens kritik vedrører Kommissionens angiveligt urigtige vurderinger af indvirkningen af kapitalforhøjelsen af 2009, svarende til 92,4 mio. EUR, på klubbens økonomiske situation og dermed på dens aktiers værdi.

196 Det skal indledningsvis bemærkes, at Retten kun undersøger sagsøgerens argumenter, for så vidt som de vedrører den fjerde foranstaltning (jf. præmis 141 ovenfor). På tidspunktet for tildelingen af den nævnte foranstaltning, den 10. november 2010, var kapitalforhøjelsen af 2009 allerede besluttet, og der var tegnet nye aktier. Disse begivenheder afspejles i sagsøgerens årsregnskab for regnskabsåret 2009/2010, som er gengivet i 15. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvoraf fremgår, at klubbens selskabskapital ved regnskabsafslutningen var steget i forhold til foregående regnskabsår, fra 9,2 til 101,7 mio. EUR, og dens egenkapital var ændret fra -33,3 til 57,3 mio. EUR. Klubbens fortjeneste før skat var ændret fra -59,2 til 17,9 mio. EUR.

- 197 Det skal på baggrund af konstateringerne ovenfor fastslås, at Kommissionens konklusion i 93. betragtning til den anfægtede afgørelse, som er gengivet ovenfor i præmis 190, om, at sagsøgerens transaktioner gav underskud, er ukorrekt, for så vidt som regnskabsåret umiddelbart forud for tildelingen af den fjerde foranstaltning netop gav overskud.
- 198 Endvidere havde sagsøgeren en betydelig egenkapital ved afslutningen af regnskabsåret 2009/2010, som ifølge den anfægtede afgørelse udgjorde ca. 57,3 mio. EUR. Som svar på Rettens spørgsmål som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse har Kommissionen anført, at »klubbens passiver oversteg dens aktiver« på tidspunktet for tildelingen af den fjerde foranstaltning. For så vidt som Kommissionen herved har sigtet til, at klubbens gæld overstiger alle dens aktiver, skal det fastslås, at denne konstatering på ingen måde er underbygget, og at den modsiges af Kommissionen selv, som i retsmødet har medgivet, at sagsøgerens nettoformue var positiv på dette tidspunkt. I forbindelse med dette svar har Kommissionen endvidere gjort gældende, at de tab, der var registreret for regnskabsåret 2008/2009, udgjorde to tredjedele af størrelsen af kapitalforhøjelsen af 2009, idet den negative egenkapital, der blev fastslået ved afslutningen af dette regnskabsår, svarer til ca. en tredjedel af dette beløb. Det skal imidlertid bemærkes, at denne omstændighed ikke kan rejse tvivl om konstateringen om, at sagsøgerens egenkapital ved afslutningen af det sidste afsluttede regnskabsår inden tildelingen af den fjerde foranstaltning var 57,3 mio. EUR.
- 199 I retsmødet har Kommissionen anført, at sagsøgeren gennemførte »tabsgivende transaktioner«, at der ikke forelå en troværdig omstruktureringsplan, og at gennemførelsen af denne plan, selv hvis det antages, at planen kunne lægges til grund, under alle omstændigheder i de første år skulle indebære tab, hvilket samlet set begrundede, at værdien af sagsøgerens aktier blev anset for at være tæt på nul. Det skal bemærkes, at det afsluttede regnskabsår inden tildelingen af den fjerde foranstaltning fremviste et overskud, som for det første gør Kommissionens konklusion om, at sagsøgeren kun gennemførte »tabsgivende transaktioner«, ugyldig, og for det andet relativiserer relevansen af de fremskrivninger, der tidligere blev foretaget som led i rentabilitetsplanen af 2009.
- 200 Endelig fremgår det af 76. betragtning til den anfægtede afgørelse, at kvalificeringen af sagsøgeren som en kriseramt virksomhed på tidspunktet for tildelingen af den fjerde foranstaltning er støttet på mere begrænsede indicier end dem, som Kommissionen fastlagde på tidspunktet for tildelingen af den første foranstaltning, hvilket i øvrigt medførte, at den kun på den førstnævnte anvendte de kriterier, som er fastsat i rammebestemmelsernes punkt 11, mens den fastslog, at både rammebestemmelsernes punkt 10 og 11 fandt anvendelse på den sidstnævnte (jf. præmis 64 og 65 ovenfor). For så vidt som Kommissionen har støttet sig på eksistensen af tab, nedsat omsætning, negativ egenkapital og sagsøgerens gælds niveau med henblik på at konkludere, at klubben var kriseram på tidspunktet for tildelingen af den første foranstaltning, underbygger således alene den sidstnævnte faktor og »en indtjening tæt på nul« Kommissionens konklusion vedrørende sagsøgerens situation ved tildelingen af den fjerde foranstaltning.
- 201 På baggrund af det ovenstående må det fastslås, at de forhold, som ligger til grund for Kommissionens konklusioner i 93. betragtning til den anfægtede afgørelse, om, at sagsøgerens aktiers værdi var »tæt på nul« på tidspunktet for tildelingen af den fjerde foranstaltning, er delvist ukorrekte, for så vidt som regnskabsåret forud for denne tildeling fremviste et overskud. Det skal ligeledes fastslås, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved i 93. betragtning at anvende de samme grunde for den første og den fjerde foranstaltning for at konkludere, at sagsøgerens aktiers værdi var »tæt på nul«, og uden at den tog hensyn til relevante faktorer som eksistensen af en betydelig egenkapital og opnåelsen af et overskud før skat i regnskabsåret forud for tildelingen af den fjerde foranstaltning.
- 202 Kommissionens argument om, at værdien af de af sagsøgerens aktiver, der allerede var stillet som garanti som led i de lån, som klubben tidligere var blevet indrømmet, skal fratrækkes i værdien af sagsøgerens aktier, kan ikke rejse tvivl om denne konklusion. For det første skal det bemærkes, at der er tale om en ny grund i forhold til dem, der fremgår af den anfægtede afgørelse, der ikke i sig selv kan afhjælpe de mangler heri, som er fastslået ovenfor (jf. den ovenfor i præmis 194 nævnte retspraksis).

For det andet har Kommissionen under alle omstændigheder ikke forklaret, hvorfor der skulle fastlægges en forbindelse mellem værdien af de af sagsøgerens aktiver, der var stillet som garanti, og værdien af de pantsatte aktier. For det tredje er de lån, hvortil sådanne garantier er knyttet, hypotetisk set allerede taget i betragtning i sagsøgerens finansielle oplysninger, som er gengivet i 15. betragtning til den anfægtede afgørelse, og som Kommissionen støttede sig på med henblik på sine konklusioner om de pågældende aktiers værdi.

- 203 Følgelig skal det tredje anbringende tiltrædes, uden at det er nødvendigt at undersøge sagsøgerens øvrige argumenter, eftersom Kommissionens vurdering af de pantsatte aktiers værdi er støttet på en materiel urigtighed og er behæftet med åbenbare fejl.
- 204 På baggrund af denne konklusion og ud fra procesøkonomiske hensyn er det herefter uforholdsmæssigt at undersøge det fjerde og det femte anbringende samt andet led af sjette anbringende, som vedrører et senere trin af vurderingen og forudsætter, at kendetegnene ved den omtvistede garanti er blevet fastlagt korrekt.
- 205 Selv om det fremgår af det tredje anbringende, at det alene vedrører beregningen af den pågældende støtteforanstaltning og ikke eksistensen af denne foranstaltning, skal det desuden samtidig bemærkes, at Kommissionens åbenbart urigtige vurdering af værdien af den modgaranti, som blev tilbudt IVF, som fastslået af Retten, kan have indvirkning på kvalificeringen af den omhandlede foranstaltning som statsstøtte, henset til betingelsen om en fordel. Det kan nemlig ikke udelukkes, at Kommissionen ved en fornyet undersøgelse af den tilbudte modgarantis værdi skal foretage en ny vurdering af den fjerde foranstaltnings karakter af statsstøtte. I denne henseende er værdien af sagsøgerens aktier, der er stillet som pant, af væsentlig betydning for den anfægtede afgørelses generelle systematik (jf. analogt dom af 15.6.2005, Corsica Ferries France mod Kommissionen, T-349/03, EU:T:2005:221, præmis 319 og 320).
- 206 Den anfægtede afgørelse annulleres dermed for så vidt angår den første og den fjerde foranstaltning til fordel for sagsøgeren.

Sagsomkostninger

- 207 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler for Retten, i overensstemmelse med sidstnævntes påstand herom.
- 208 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kongeriget Spanien bærer følgelig sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling):

- 1) **Kommissionens afgørelse (EU) 2017/365 af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), gennemført af Spanien til Valencia Club de Fútbol SAD, Hércules Club de Fútbol SAD og Elche Club de Fútbol SAD, annulleres, for så vidt som den vedrører Valencia Club de Fútbol, SAD.**
- 2) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Valencia Club de Fútbol afholdte omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler for Retten.**
- 3) **Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.**

Kanninen

Szwarcz

Iliopoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. marts 2020.

Underskrifter

Indhold

Sagens baggrund	2
Retsforhandlinger og parternes påstande	3
Retlige bemærkninger	4
Formaliteten vedrørende henvisningen til bilag A.2	4
Formaliteten vedrørende argumentationen i bilag A.2	5
Formaliteten vedrørende det ottende anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten	5
Om realiteten	6
Det første anbringende, der i det væsentlige vedrører åbenbart urigtige skøn ved kvalificeringen af en fordel	7
– Det første anbringendes rækkevidde og formaliteten, for så vidt som det vedrører den fjerde foranstaltning	7
– Det første led om Kommissionens åbenbare fejl, for så vidt som den kvalificerede sagsøgeren som en kriseramts virksomhed	8
– Det andet led om Kommissionens åbenbare fejl, for så vidt som den fastslog, at den første foranstaltning dækkede mere end 80% af det underliggende lån	16
– Det tredje led om Kommissionens åbenbare fejl, for så vidt som den fastslog, at den første foranstaltning ikke var blevet indrømmet til markedspris	17
– Konklusioner om det første anbringende og om rækkevidden af annullationen	21
Det sjette anbringende om en fejl ved identificeringen af modtageren af den angivelige støtte	21
Det andet anbringende om et åbenbart urigtigt skøn ved undersøgelsen af den angivelige støttes forenelighed	23
Det syvende anbringende om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling	25
Det tredje anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn ved udregningen af støtten	27
Sagsomkostninger	30